BENJAMIN KLEIN

. . . NICI VORBĂ DE MOARTE

. . . nici vorbă de moarte

Aţi murit deja vreodată? Ce întrebare prostească, cine este acela care moare cu drag şi încă de bună voie?

La orice alt subiect v-ar amuza un asemenea început ieşit din comun. Dar la subiectul moarte? Nu, acesta întrece cu adevărat orice masură! La o chestiune atât de serioasă!

„Doamne, dă-le pacea eternă şi lumina eternă să le strălucească, Doamne, lasă-i să se odihnească în pace. ” Da, aceasta sună într-adevăr mai cinstit. Haine de culoare închisă, ochi plângând, feţe posomorâte, bătaie de clopot, cor bisericesc, vă vine în minte instantaneu şi vremea potrivită? Cer înorat bineânţeles, rece şi ploios, o vreme cu adevărat mizerabilă!

Sau aţi prefera să muriţi când cerul străluceşte într-un albastru primăveratic? Lângă păsări ciripind şi o sumedenie de copii gălăgioşi? Ce gând! În timp ce moartea este cel mai rău lucru, care s-ar putea întâmpla cuiva!

Mort! Sfârşit! Pentru totdeauna! Fără soare mai departe, fără bucurie, fără viaţă! Poate cu mila lui Dumnezeu încă eternitatea! Dar ce este aceasta în comparaţie cu viaţa de aici! Mai bine vrabia din mâna decât porumbelul de pe acoperiş - în caz că există acest porumbel cu adevărat. Este de înţeles, că ne împotrivim cu mâini şi cu picioare împotriva acesteia! Sau nu?

„Doamne, dă-i ei pacea eternă! “
Deci, dacă i se întâmplă aceasta bunicii cu cei 87 de ani ai ei, ea şi-a trăit viaţa, probabil a trebuit să sufere mult în ultimii ani, aceasta este mai degrabă o eliberare, dar mama tânără cu cei trei copii mici, sau fetiţa de doi anişori, ea nici măcar nu a început să trăiască! O, tu destin orb, tu lume nedreaptă! O, Doamne, dacă exişti, lasă-l să moară pe bătrânul nostru bunic, dar nu pe bărbatul meu, eu doar n-am pe nimeni în afară de el! Şi copiii şi toate acestea. Să fie, oare, drept aceasta?

Câţi oameni s-au dezamagit deja, nefiind în stare, după moartea unui apropiat să ducă mai departe o viaţă normală. Şi zilnic mor câteva sute de mii de oameni. Da - dar aceasta este departe de mine, nu este nevoie să fie tocmai aici, nu tocmai eu!

Nu există o întâmplare, care trebuie să suporte atâtea acuzaţii ca moartea! Dacă moartea găseşte încă în viaţa religioasă - aproape într-un mod ruşinos - din când în când o menţionare, cel puţin în cântece vechi şi inscripţionări pe jumătate şterse, atunci existenţa morţii se neagă pur şi simplu în viaţa publică. Nu se vorbeşte despre aceasta. Noi nici nu vrem să auzim ceva despre ea şi vă rog, să nici nu trebuiască să ne gândim la acest subiect. Aceasta ne înfricoşează numai. Unele lucruri se pot pune sub tăcere. Mai bine nici să nu ne atingem de acest subiect. Ea oricum vine destul de devreme şi cu totul de la sine!

În aşa de mulţi oameni este frica faţă de moarte atât de adânc înradacinată, că ei nu mai sunt în stare, să trăiască liberi şi fără griji! Şi dacă ei de obicei nu sunt conştienţi, moartea şi-a făcut intrarea exact prin aceasta în viaţa lor. Nu numai că ea le < omoară > orice bucurie, ea le face imposibil, să-şi recunoască vocaţia lor straveche, să se deschidă şi să progreseze în dezvoltarea lor. Şi aceasta se întâmplă numai din acea cauză, că nu putem începe nimic cu credinţa noastră, fiindcă nimeni nu ne spune, ce suntem noi cu adevărat, de unde venim noi cu adevărat şi unde ne ducem, ce înseamnă viaţa aceasta cu adevărat! Fiindcă noi putem să liniştim probabil cugetul nostru cu exprimari ca < viaţa veşnică > , < pace veşnică > , < sfinţenie veşnică > , dar nu putem linişti niciodată inima noastră. Şi fiindcă un crez, care ia de la noi orice responsabilitate pentru viaţa noastră de acum, care nici măcar nu menţionează abaterile grave împotriva vieţii şi pentru care cele zece porunci (în realitate sunt ele doar interdicţii) sunt numai pârghie de măsurat pentru viaţa de apoi, fiindcă o asemenea credinţă este în stare să liniştească tot mai puţini oameni şi în mod paradoxal exact pe aceia nu, care cred în acestea! Eu nu vorbesc aici despre < pedeapsa aruncării în iad pentru eternitate > .

Eu îmi continui cartea < . . . nici vorbă de iad > şi voi aminti aici de ea numai sporadic. Pentru acela, pentru care iadul mai este încă subiect de discuţie, pe acela îl rog să citească mai întâi această carte, fiindcă este imposibil, să găseşti adevărul cu frica iadului în spinare.

Ca întotdeauna dăm greş la problema noastră de bază: Noi ne credem prea importanţi! Este o alianţă ciudată şi nesfântă între ateism şi creştinism, care scoate în evidenţă această viaţă spre o întâmplare unică şi absolută. Unii pe de-o parte din egoism şi căutare de putere - dacă după această viaţă totul se sfârşeşte, atunci este de înţeles, că proprietatea şi desfătarea intră în prim plan, că egoismul şi căutarea puterii sunt ridicate spre scopuri proprii şi că eu sunt centrul universului.

Şi ceilalţi?
Tot aşa din egoism şi căutare de putere. De ce? Foarte simplu: Dacă această viaţă este decisivă pentru eternitate, dacă n-am nici o şansă să preschimb în bine o greşeală, o viaţa dată greş, atunci sunt dispus mult mai repede, să mi se ia zăbala din mână (şi banii din buzunar) şi să las pe alţii să gândească pentru mine, dacă eu îmi însuşesc cu aceasta promisiunea unei < vieţi veşnice > . Oare, cred eu în aceasta cu adevărat? Eu nu ştiu! Dar nici altfel nu se poate trăi. Pentru aceasta este frica prea mare! Dacă totuşi ar fi aceasta aşa? Deci ţin aceste câteva < porunci > , nu sunt multe într-adevăr, ceva pomană şi aşa, aceasta aduce siguranţa. În evul mediu trebuia să plăteşti încă pentru toate, dezlegări simple, dezlegări multiple, dezlegări generale (cele mai scumpe). Dar cu acestea puteai să fi într-adevăr sigur, cu acestea nu putea să meargă nimic strâmb. Încă şi acum mai există comunităţi mari creştine, unde se pot cumpara < slujbe bisericeşti > , pentru sine sau pentru < suflete sărace > , unde cu un efort mic se poate elibera suflete sărace din gheena - şi se poate proteja persoana propie de aceasta. Câteva rugăciuni şi rituri religioase, numite < dezlegări > , într-o anume zi şi într-o anumită ordine sunt suficiente! Unii nu o fac aşa de ieftin, dar ceva pomană şi o viaţă < ordonată > sunt îndeajuns oricând pentru rai. Deci, de ce să ne facem gânduri proprii, să ne expunem unor dubii, care nu sunt necesare - cine ştie, dacă dubiile sunt absolut permise - şi atunci pentru gânduri eretice să îţi rişti totul şi să îţi pui în joc pacea sufletească? Nu mulţumesc!

Şi dracu râde de noi! El trebuie doar, la atâta prostie! Multora le-a pricinuit deja această concluzie eronată consecinţe grave! Există numai un singur adevăr! Chiar dacă acesta trimite spre pământ multe raze- ca soarele- şi noi suntem liberi, în cuprinderea uneia sau alteia, dar noi nu putem crea raze, aceasta nu funcţionează, ele nu dau lumină! Şi dacă credeţi în aceste raze şi dacă credeţi în acestea foarte mult, când este cazul să le folosiţi, rămâneţi în întuneric!

Dogmele credinţei adevărate şi adânci, secretele mari, misterele celor care ştiau, ele au fost acoperite de cei care voiau binele, dar fiind în acelaşi timp neştiutori, acoperite cu lucruri neimportante şi neadevărate, dar acoperite şi de oameni egoişti, obsedaţi de putere, care folosesc cu îndemânare spaţiul de joc oferit de fiecare religie, pentru a-l exploata pentru propriile lor interese. Bineânţeles că încă mai puteţi să găsiţi totul, de care aveţi nevoie pentru < viaţă > ! Doar nu este mult. Este pur şi simplu:

Dragoste

Ceea ce faceţi dincolo de aceasta, nu interesează! Dar tot aşa de puţin interesează, ceea ce faceţi, când vă lipseşte dragostea! Iisus nu cunoaşte o alta poruncă! Toate celelalte sunt porunci omeneşti! Dragoste şi nimic altceva! Şi dacă faceţi aceasta cu adevărat, atunci nimeni nu vă poate face rău, atunci nu mai trebuie să vă faceţi griji nici pentru moarte! Fiindcă este întru totul indiferent, cum v-il imaginaţi pe Dumnezeu sau cerul sau viaţa de după moarte sau orice altceva, Dumnezeu vă va da la timpul potrivit recunoaşterea adevărată, va preschimba dragostea dumneavoastră într-a Lui.

Iarăşi şi iarăşi există aceşti oameni binecuvântaţi, care trăiesc într-o credinţă naivă aşa de copilarească, că nu se neliniştesc prin nimic, ce i-ar întâmpină şi nimic altceva nu străluceşte de la ei decât dragoste şi speranţă. În consecinţă nu este deloc important a şti ceva despre moarte şi viaţă veşnică şi această carte este întru totul inutilă?

Da! Pentru asemenea oameni da! Eu nu pot să mă compar cu ei, ei îmi sunt superiori, ei trăiesc deja aici în ceruri! Ei au de altfel un semn distinct, care îi caracterizează: smerenia lor! Nu, pentru aceştia nu este scrisă cartea aceasta!

Şi nici pentru aceia, care cred numai în această viaţă, pentru care nu există altceva, nici înainte şi nici după şi nici pe lângă! Sunt multe semne, multe dovezi, dar dintr-un motiv oarecare Dumnezeu a făcut în aşa fel, încât noi să le putem ignora. Şi aceasta este bine aşa. Ar fi uşor pentru Dumnezeu, să se arate

nouă, irevocabil, de necontrazis. El ar putea să se pună în faţă noastră şi noi n-am mai fi în stare să deschidem gura, minunându-ne! De ce El nu face aceasta? Întrebaţi-l!

Da, întrebaţi-l pe El!

El nu vorbeşte cu dumneavoastră? Ba da! Cu siguranţă! Numai că dumneavoastră nu-l auziţi! Da şi exact acesta ar fi motivul, pentru care Dumnezeu nu ne pune în faţa ochilor o dovădă incontestabilă: Noi am înceta să mai întrebăm, am înceta să mai ascultăm sau nici măcar n-am mai începe. Noi am fi în cel mai bun caz un vas gol, pe care El l-ar putea umple, probabil undeva găurit! Iarăşi şi iarăşi ne întâmpină aceste imagini în cântece şi în rugăciuni: < umple-mă > , < fă din mine un vas al iubirii tale > . Nu, Dumnezeu nu vrea vase, nici intacte nici găurite. Necesară este numai o mişcare a mâini - şi un număr dorit de < vase > perfecte ar sta în faţa Lui. Nu era deloc necesar, ca să trimită legiuni întregi de îngeri pe pământ şi nici pomeneală să-l dea pe unicul Său fiu spre moartea pământească. Când încetăm noi în sfârşit, să ne privim pe noi înşine ca fiind nişte marionete dependente de El din cauza înţelegerii într-un mod greşit a smereniei şi a fricii faţă de Dumnezeu! Îmi pare rău, dar cine crede că Dumnezeu dă voie să fie un pic mai multă suferinţă, decât este necesar, < suferinţa fiind implicată > , acela judecă că Dumnezeu este ori fără dragoste - cine iubeşte cu adevărat, caută să înlăture orice suferinţă a celuilalt - sau acela crede, că Dumnezeu face greşeli şi este în cel mai bun caz un stăpân mediocru - un stăpân cu adevărat perfect şi atotputernic nu face greşeli, cel puţin nu de acelea cu o asemenea gravitate! Noi trebuie să începem să luminăm relaţia noastră cu Dumnezeu cu gânduri limpezi şi raţionale. Supunere, amalgam de sentimente şi frică - da înainte de toate frica, care caracterizează aşa de tare imaginea noastră despre Dumnezeu - ele nu ne sunt de folos! Aceasta nu are nimic de a face cu lipsa de cinste faţă de Dumnezeu! Dimpotrivă! Frica este mai mică, dar în consecinţă cinstea este mai mare. Sau unde puteţi să descoperiţi cinstea la un Dumnezeu, care domneşte cu bâta? Unde este cinstea la un Dumnezeu, care lasă creaturile Lui în suferinţe, care nu sunt necesare? Unde este cinstea la un Dumnezeu, care nici măcar nu se ţine de propriile Lui porunci?

< Iubeşte pe aproapele tău ca pe tine însuţi > , aceasta este valabil şi pentru Dumnezeu, ca toate poruncile Lui mai întâi pentru Dumnezeu şi dumneavoastră puteţi fi foarte sigur, că El îşi ţine poruncile Lui mai sfinte decât Dumneavoastră şi că El vă iubeşte tot aşa, precum El se iubeşte pe sine.

Sunt multe lucruri, pe care noi nu le putem cuprinde cu mintea noastră omenească. Dar tot ce priveşte viaţa noastră pământească, ce priveşte sensul vieţii şi relaţia noastră cu Dumnezeu, pe toate acestea le poate cuprinde mintea noastră! Doar Dumnezeu nu ne duce conştient în eroare! Acel Dumnezeu, despre care Iisus spune, că El este mai bun decât un tata, care doar nu-i dă fiului lui < şarpe sau scorpie, dacă el cere peşte >

Doar Dumnezeu nu ne-a dat minte, pentru a ne duce în eroare! Cum dar! Dumnezeu vrea să ne mântuiasca? De la suferinţa creată de noi înşine! El vrea bucuria noastră, fericirea noastră, dragostea noastră! Iisus iubeşte, ajută, vindecă, alintă, iartă - şi toate acestea în numele Tatălui său. Dar, ce vreţi mai mult? Pilda Lui despre < fiul risipitor > este o învaţătură a dragostei Sale! Şi acest Tata să ne ducă în eroare, să ne lase pe din afară, să ne blesteme? De-a dreptul comic! Numai dacă mintea noastră este orbita de mândrie, de egoism, de sete de putere- sau de frica, de-abia atunci El ne va duce departe de Dumnezeu. Ascultarea oarbă, care este cerut de aşa de multe comunităţi religioase, era cu totul străină Lui Iisus şi niciodată nu a cerut-o de la ucenicii săi, mai mult El le-a axplicat întotdeauna totul până la cel mai mic detaliu. Şi niciodată El n-a cerut ceva < prostesc > de la ei, ceva, ce ei nu puteau cuprinde cu mintea lor, dimpotrivă, de aceea El s-a împotrivit destul de des evreilor şi a dus legile lor rituale spre absurd!

Acesta este cel mai important lucru în toată relaţia noastră cu Dumnezeu! Vă rog să vă fie aceasta foarte limpede: Dumnezeu nu face nimic cu Dumneavoastră, dar nimic, ce n-aţi face cu copilul Dumneavoastră, dar El face nemăsurat mai mult bine pentru Dumneavoastră, decât aţi putea face vreodată copilului Dumneavoastră! Vă rog măsuraţi cu aceasta, ceea ce priveşte relaţia Dumneavoastră cu Dumnezeu, chiar şi subiectul a muri şi totul se înfăţişează cu o faţă cu totul diferită!

Inainte de a vă întreba, dacă va-ţi gândit deja, cine sunteţi de fapt, încă un mic excurs pentru toţi, care îl văd pe om ca fiind doar o dispoziţiea naturii, o dezvoltare următoare din reptilie şi maimuţă, o victimă a schimbărilor întâmplătoare a substanţei genetice (mutaţie genetică), cum ne învaţă imaginea darvinistică - ateistă despre lume , care se pare că a fost preluată de creştinism fără critică! Este pur şi simplu prostie, prostie nemărginită, născută din împreunarea orbirii şi mândriei, în timp ce orbirea este

deja o fica a mândriei. Eu nu vreau să vorbesc de absurditatea ştiinţifică a teoriei lui Darvin. Despre aceasta există multe cărţi, în afară de dubiile, pe care Darvin însuşi le-a pronunţat. Eu aş vrea să aduc alte gânduri în discuţie: chiar astăzi, când ştiinţa lucrează intensiv la aşa numitele sisteme neutrale, deci la maşini inteligente, capabile să înveţe şi înscrie cu aceasta succese nemaipomenite, devine vizibil, că o maşină poate da întotdeauna maxim numai atâta < inteligenţă > , cât a fost pusă în ea de < creatorul > ei. Dacă ea este construită într-un mod optim, ea va putea valorifica cu timpul întregul ei potenţial! Însă nici o maşină nu poate de la sine să aducă la suprafaţă mai multă inteligenţă, dacât i-a fost pusă în leagăn. Acest principiu este de altfel cunoscut fiecărui om de ştiinţă. Aşa este în fizică un domeniu, care se ocupă cu ştiinţa < dezordinii > , aşa numita ştiinţă a haosului şi cu cât mai adânc intră în natură aceşti oameni de ştiinţă, cu atât mai mult se lovesc de strucuri, care dau ordine în acest haos, cu atât mai mult ei găsesc reguli după care lucrează acest haos. Eu nu vreau să vă plictisesc cu formule şi reguli complicate, care au rezultat din aceasta, numai atât trebuie să ştiţi, că totul, ce se formează adică structuri ordonate din acest haos aparent, s-au aflat deja dintotdeauna în acest haos! Şi anume în toate domeniile! În naşterea universului - ca în ştiinţa atomică - ca în întreaga natură! Totul ce se formează în natură respectiv prin natură, se afla deja în ea de dinainte! Şi dacă se formează un om inteligent şi capabil să gândească, atunci el a fost pus în ea deja dintotdeauna! Oare, cine l-a pus acolo? În orice caz nu se poate trage concluzia unui ateism din această idee. Cine vrea să spună că nu este Dumnezeu în ciuda acestui fapt, acela nu poate să nu recunoască faptul, că inteligenţa are un statut asemănător cu cel dumnezeiesc, inteligenţa, care este vizibilă în natură respectiv care se afla în spatele naturii sau, mai bine spus, natura fiind un tot. Fiindcă dacă natura poate să aducă un om la suprafaţă, atunci trebuie să fie inteligenţa ei mai mare decât a noastră, foarte simplu! Şi cine cheamă în ajutor ştiinţa naturală, când el se leapadă că ar fi Dumnezeu, aceluia trebuie să-i spun, că aceasta a fost dovedită de însuşi acea ştiinţa naturală. Numai cercetatorii ştiintelor naturale au aceiaşi problema ca noi creştinii: nici ei nu pot să-l cuprindă pe Dumnezeu, El pur şi simplu nu intra în eprubete, exact aşa cum El nu vrea nicicum să se subordoneze legilor noastre religioase şi nu se poate băga în nici un < pupitru > de-al nostru şi nu va încăpea niciodată şi El nici nu vrea să încapă! Dar El încape undeva: în inima noastră!

Vă amintiţi de biblie? Numai puţine locuri sunt, în care Iisus citează un pasaj din vechiul testament. Unul din acelea se pare că îi este foarte important, nu pentru a se apăra - de fapt Iisus nu s-a apărat niciodată. Nu, El voia să ne spună cine suntem: < Dumnezei sunteţi! >

Da! N-aţi ştiut aceasta? Atunci n-aţi citit niciodată biblia cum trebuie! Chiar la început stă deja scris! De mai multe ori! În formulările Sale de neânvins şi de neântrecut în claritate şi prin < selecţia naturală > de nedăunat, cel mult a trece sub tăcere:

„Atunci a vorbit Dumnezeu: Să facem om după chipul şi după asemănarea Noastră! Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut! “

Creaţi o dată pe cineva după chipul Dumneavoastră! Aţi susţine despre o maimuţa, că ea ar fi creată după chipul Dumneavoastră, numai fiindcă ea merge pe două picioare şi are cap şi braţe? Sau despre un robot, fiindcă el poate să meargă şi vă serveşte mâncarea? Sau despre un manechin, fiindcă el seamănă aşa de mult cu Dumneavoastră? Nu, a crea pe cineva după chipul şi asemănarea mea, acela trebuie nu numai să arate ca un om, el ar trebui să şi trăiască, ar trebui să şi poata gândi de unul singur, cel puţin un pic. El ar trebui chiar de aceea nu numai să aibă nasul nostru, ci şi să semene în totalitate cu noi! Probabil nimeni nu poate să mă contrazică aici, sigur nici scriitorul cărţii < Facerea > din biblie!

Să scriu eu acum mai departe? Aveţi curajul să citiţi mai departe? Şi Iisus a fost omorât numai pentru faptul, că El s-a numit fiu al lui Dumnezeu, omorât de oameni, care astăzi ca şi atunci nu-şi puteau închipui, să paşească vreodată în faţă lui Dumnezeum, nici gând să fie numai puţin asemănător cu El şi nici gând să. . . ! Inimaginabil! O relaţie ca câinii cu stăpânul lor, da, aceasta ar fi imaginabil! Numai că - este, oare, un câine creat după asemănarea noastră? Acum, biblia susţine aceasta în orice caz despre noi - ca după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu! Da şi exact aşa este! Nici mai mult şi nici mai puţin! Asemănarea lui Dumnezeu, un adevărat copil al lui Dumnezeu! La milioane de oameni le este acest cuvânt fiecare zi pe buze, fără ca ei să fie conştienţi de adevăratul sens al acestui cuvânt! Copilul meu, acesta nu numai că arată ca mine, ci duce în sine şi aceleaşi posibilităţi, acelaşi potenţial. Dar el este aşa amenajat, că nu se poate desfăşura de la sine aşa veritabil. El are nevoie de cineva, care îl ajută, care îl ia de mână, care îi arată limite pline de dragoste dar, în acelaşi timp, limite clare, care este întotdeauna prezent, la care el poate veni întotdeauna şi dacă a făcut cea mai mare prostie, faţă de care nu trebuie să-i fie frica niciodată şi cu care poate să-şi şi împartă bucuria lui. Mai simplu spus, cineva, care îi dă o educaţie optimă. Şi exact aceasta este comparabilă şi cu noi, ca copii al lui Dumnezeu - şi

aceasta în sensul cel mai strict al cuvântului. Că sufletele noastre sunt dumnezeieşti, pentru aceast lucru nu mai trebuie să aduc aici vreo dovada, acesta este punctul de vedere al tururor religiilor. Dumnezeiesc, aceasta poate numai să însemne, o parte din El, o bucaăa de substanţă dumnezeiască. Ceva ce, noi numim animalic este compus din părţi de animale şi o gustare din plante este compusă chiar de aceea din produse a împărăţiei plantelor. E limpede! Până aici sunt gata să-mi urmeze gândul cei mai mulţi! Dar numai până aici!

< Născut, nu făcut. . . > , se spune în crezul marilor biserici. Nimeni pe lumea aceasta nu este în stare să explice aceasta propoziţie. Intenţia este limpede: Trebuie să se facă o diferenţă între noi şi Iisus. Iisus a fost < născut, nu făcut > de Tatăl, noi, în schimb, am fost probabil făcuţi şi nu născuţi! Cu aceasta idee ar fi dovedit, că Iisus este Dumnezeu adevărat şi noi suntem < numai > dumnezeieşti!

Ca nimeni să nu mă înţeleagă greşit: Iisus este Dumnezeu! Problema este aceea, că nimeni nu ştie, cum Dumnezeu < naşte > şi nimeni nu ştie, cum El < face > . Şi aşa nu folosesc aceste două cuvinte, să descrie întâmplări în sensul strict al cuvântului, ci să arate conţinuturi de credinţă. Conţinuturi de credinţă, care au de-a face foarte mult cu frica divină şi frica de Dumnezeu. O credinţă, care lasă asemenea cuvinte să se formeze, trebuie să se lase întrebată, prin ce s-au format continuturile de credinţa ale ei: din relaţia vie cu Dumnezeu (mistică) sau din reflectări raţionale, destul de des pe bază de frică (dogmatică)! Cineva, care trăieşte în frică de Dumnezeu, acela nu poate niciodată să trăiască într-o relaţie vie şi iubitoare cu Dumnezeu! Frica exclude dragostea! Dumneavoastră nu puteţi să-l iubiţi pe soţul Dumneavoastră, dacă trăiţi încontinu cu frica, doar să faceţi totul cum trebuie, doar să nu ziceţi ceva greşit, să nu lăsaţi să se ardă mâncarea, niciunde să nu treceţi cu vederea un grăunte de praf, fiindcă ştiţi, că el este un domn aspru, care vă unge de regulă pe pită cu unt toate greşelile Dumneavoastră - ce-i drept pentru a vă ierta atunci cu multă toleranţa, în caz că ele nu sunt aşa de grave, dar care şi este dispus să vă arunce afară fără ezitare, dacă nu corespundeţi cu scopurile lui! Frica omoară cu timpul şi cea mai puternică dragoste şi comportarea noastră faţă de Dumnezeu este foarte asemănătoare cu acest exemplu. Nimic nu se poate simţi în relaţia adâncă a doua persoane care se iubesc sau în relaţia unui copil cu tatăl sau iubitor! Copilul meu, acesta este o parte din mine. Numai că - eu nu sunt împărţibil! Dacă eu am zămislit sau am născut un copil, atunci copilul meu există în întregime - şi eu mai sunt încă în întregime! Da aceasta este viaţa. Toată natura este zidită într-un asemenea fel. Niciodată nu trebuie să < moară > ceva, pentru a aduce la suprafaţă viaţa nouă. Viaţa este întotdeauna întreagă! Viaţa se poate da mai departe şi rămâne întreagă în ciuda acestui fapt! Viaţa nu este niciodată împarţibilă! Fiecare parte poartă întotdeauna totul în sine, cât de mică ar fi ea!

Acesta este tot secretul creaţiei lui Dumnezeu!

Dumnezeu s-a < împărţit < în nenumărate < scântei dumnezeieşti > . Dar Dumnezeu rămâne întreg cu toate acestea şi fiecare dintre aceste scântei dumnezeieşti poartă totul în sine! Totul! Deci Dumnezeu în întregimea sa! Fiecare om! Pentru omenirea de la începuturi acest lucru era bineânţeles. Aşa că această idee este sâmburele celei mai vechi cunoscute învăţături de înţelepciune, care se referă la legendarul < om pe jumătate zeu > Hermes Trismegitos. Şi în principiu bisericile şi comunitaţile religioase nu spun nimic altceva, numai că ele se opresc la jumatatea drumului, fiindcă le este teamă de propriul lor curaj, fiindcă se sperie de consecinţe: Dumnezeu trăieşte în fiecare om - în întregime! El este în fiecare hostie -în întregime. Dacă ea se împarte, El este în fiecare parte - în întregime. El este peste tot în acelaşi timp - în întregime. Şi aceasta nu poate însemna decât un singur lucru: nu Dumnezeu este în noi, ci noi suntem în Dumnezeu! Aceast lucru este marea diferenţă! Pe Dumnezeu nu-l poate cuprinde nimeni, în afară de Dumnezeu însuşi! Un vas, care trebuie să cuprindă ceva, trebuie să fie întotdeauna mai mare şi mai stabil decât conţinutul sau. Galeata este mai mare decât nisipul şi mai stabilă decât apa. Puteţi să-mi daţi un exemplu, unde lucrurile stau invers? Înfăşurarea să fie mai mică şi mai slabă decât conţinutul? Cel mult plasa din supermarket - şi afară pică atunci toate conservele pe jos. Ceea ce este în partea materială aşa, este în cea spirituală oricum aşa. Eu nu l-aş putea cuprinde pe Dumnezeu, dacă eu n-aş fi dumnezeiesc! Dar, de fapt nu poate fi altfel, eu nu pot să fiu de fapt altfel. Eu voi repeta din cauza importanţei, ceea ce am adus deja la cunoştinţă în cărticică < . . . nici vorbă de iad > :

Oare, din ce ne-a creat Dumnezeu? În biblie stă scris: „Atunci, luând Domnul Dumnezeu ţărână din pământ, a făcut pe om şi a suflat în faţă lui suflare de viaţă şi s-a făcut omul fiinţă vie. ” Trupul nostru, căruia îi dăm adesea atât de multă importanţă, el este ţărână! Ceea ce ne face plini de viaţa, ce trăieşte în trupurile noastre, aceasta este suflarea de viaţă al lui Dumnezeu! Şi acest lucru este şi după înţelegerea teologica puterea de viaţă a lui! Şi ea nu este pe degeaba! Nici pentru Dumnezeu! Cu această parte a puterii de viaţă al lui, El a intrat în noi. El este viaţa noastră! În afară de aceasta idee

Dumnezeu este nemărginit după înţelegerea tuturor comunităţilor creştine! Cum poate fi El nemărginit, dacă eu nu sunt o parte din El? Dumneavoastră puteţi să o întoarceţi pe toate părţile, nu se poate altfel: Ori este Dumnezeu o fiinţă şi noi o alta, atunci El poate să domnească peste noi după buna vrerea Lui. El este mai mare, mai puternic, El poate dicta regulile şi poate să facă şi să lase ce vrea El. Dar atunci El nu este nici nemărginit şi nici atotputernic! Fiindcă este ceva lângă El (omul) şi era ceva înaintea lui (ce l-a făcut pe El şi materialul, din care El l-a făcut atunci pe om). Şi fiindcă El a fost făcut, atunci nici El nu este etern!

Sau Dumnezeu este nemărginit şi etern şi atotputernic, atunci El poate să ne fi făcut numai prin El, fiindcă în afară de El nu există altceva! Şi atunci El este în fiecare dintre noi în întregime, fiindcă El nu este împărţibil! Şi numai atunci El este etern, între care şi omul, doarece cuvântul etern nu are sfârşit după definiţie, dar nu are nici început! Totul ce are un început, are şi un sfârşit! Şi dacă omului i se promite o viaţă eternă, atunci omul nu poate avea un început - nici nu are, aşa cum Pavel a recunoscut deja în a două epistolă către Timotei.

În mod interesant ne dă aici ajutor exact ştiinţa naturală atât de ateistă. În ultimii ani s-a arătat adică această propoziţie de credinţă ermetică mai înainte menţionată, ca fiind modelul de bază al naturii. Ceea ce universul este în mare, aceasta sunt atomii în miniatură. Şi între timp s-au găsit sute de alte părţi ale atomului mai mici, care la rândul lor formează < sisteme solare > distincte în interiorul atomilor! Omul este un < univers > imens, compus din nenumăraţi atomi. Părţile tari ale atomului corespund aproximativ aceleiaşi relaţii de marime ca soarele cu planetele. Mai este cunoscut, că fiecare celulă poartă în ea informaţia întregului organism şi se poate transforma teoretic în oricare altă celulă a organismului. Aceste celule sunt conduse de un sistem comunicativ compus din cvantumuri de lumină ultrafine, nu de mult descoperite de fizicianul Popp. Fiecare celulă poartă totul în sine, ceea ce cu puţini ani înainte era de negândit! Intre timp este sigur, că aceste informaţii pleacă de la părţi ale celulelor şi când vom fi dezvoltat aparate de măsură mai fine, vom putea constata, că aşa stau lucrurile şi pentru părţile atomului.

Intre timp şi-a luat în taină rămas bun şi < crema > astronomilor de la < explozia de la începuturi > . Alte structuri - elipsoide - şi structuri asemănătoare cu acestea - sunt în discuţie, fiindcă tot mai multe observaţii sunt în contradictoriu cu până acum presupusa expansiune continuă a universului. Ceea ce astronomii vor putea probabil vedea odată, când vor începe să se uite dincolo de marginea blidului - este unul din multele glume de scară ale istoriei, că < oamenii noştri de ştiinţa > sunt de părere că, cu observările lor lungi de câţiva ani, poate de decenii, pot să judece un univers, care, după proprile lor spuse, ar avea o vechime de sute de miliarde de ani, dar în realitate el este deja < dintotdeauna > , de-abia atunci când vor recunoaşte acest lucru, vor putea constata, că universul oscilează ca fiecare atom, numai că oscilează extrem de mult mai încet tocmai din cauza marimii lui. Şi dacă un observator s-ar pune în orice punct al unui atom, atunci uneori pare că < totul > se răspândeşte, exact când toate părţile ale atomului oscileaze în afară şi uneori, de parcă < totul > se strânge laolaltă. Exact aşa stau lucrurile şi cu universul. Încă un ultim lucru, după care voi încheia acest discurs uscat. Toate (!) părţile de materie pot fi transformate în oscilaţii, în energie curată şi invers. Cel mai cunoscut ar fi exemplul razelor de lumină (oscilaţii), care sunt identice cu fotonii (părţi de materie). Şi precum s-a întâmplat atâtor < necredincioşi > în privinţă morţii, aşa s-a întâmplat şi fizicienilor cu fotonii, care în experimentele lor se transformau dintr-o dată în nimic, până ce ei au recunoscut, că acei fotoni se transformă numai în unde de lumină! Toată materia, inclusiv omul, nu este altceva decât < oscilaţie îngheţată > . Şi aceasta nu este nebunie a minţii, nici < ezoterica > şi nici < New Age > , aceasta este fizica curată!

Aşa o prostie! Acum aţi cumpărat o carte despre moarte şi vă regăsiţi în mijlocul atomilor şi energiei şi oscilaţiei şi universului. Când vine de fapt subiectul moarte la rând? Foarte simplu - deloc!

Nu se moare! Da! Nu este moarte - decât schimbare, exact aşa ca în fizica! În toată ştiinţa naturală nu este cunoscută nici măcar o singură schimbare, unde se pierde ceva, întotdeauna se poate numai schimba în altceva. Şi ca în fizica - înainte ca aceste conţinuturi să fie cunoscute - aşa stăm aici şi astăzi şi privim cu insistenţă la moarte, fiindcă nu putem vedea scimbarea ce se petrece în spatele feţei sale! Nu o putem vedea? Sau nu vrem s-o vedem? Acum sunt mulţi, care o pot vedea şi de asemenea sunt mulţi, care s-au aflat deja în < pragul morţii > (ce cuvânt dobitocesc! În realitate ar trebui să se cheme aceasta < în pragul vieţii >) şi au putut privi dincolo şi au putut ţine minte aceste impresii în conştientul lor! Acesta este lucrul decisiv! Noi toţi privim dincolo! Adesea şi adesea, noapte de noapte! Dar noi nu putem lua cu noi aceste impresii în conştientul nostru în stare trează. Doar ca < vise > ne

rămân numai unele părţi în amintire. Dacă privim la vise fără reproşuri, trebuie să recunoaştem silit, că suntem o fiinţă < compusă > din trup şi suflet. Interpretarea de dinainte < materialistă > a viselor vedea în vise doar < rascolirea subconştientului > , ca o prelucrare de după, a ceea ce am trăit şi am înregistrat deja în mintea noastră, a ceea ce ne-a preocupat în < subconştientul > nostru, cum se spune aşa frumos! O încercare destul de stângace de a trece cu vederea partea spirituală, în timp ce se ştia deja de atunci, ca această idee nu corespunde cu adevărul. Nu numai cercetărea de astăzi a viselor a dus această interpretare spre absurd, ci şi nenumăraţi oameni au trăit ei înşişi şi retrăiesc din nou faptul, că visează lucruri cu care ei n-au intrat niciodată în contact! În timp de război nenumărate femei şi-au văzut soţii sau fiii căzând în bătălie, răniţi sau scăpând ca prin urechile acului, aşa cum le-a fost într-adevăr relatat mai târziu. Mulţi visează întâmplări, care se întâmplă într-adevăr puţin timp mai târziu. Mulţi inventatori spun, că şi-au visat invenţiile şi într-un mod intresant, adesea mai mulţi în acelaşi timp în locuri cu totul diferite, fără a se fi întâlnit vreodată! De curând există un arbore al cercetării viselor, < visarea conştientă > , unde în < vis > se văd şi se trăiesc lucruri, care se întâmplă într-adevăr în altă parte. Şi parapsihologia a adus nenumărate dovezi pentru toate formele de telepatie, începând de la < simpla > citire a gândurilor până la abilitatea acelei persoane să fie < prezente > în locuri foarte îndepărtate şi să descrie cu exactitate obiecte ca şi întâmplări, care sunt sau s-au întâmplat în acele locuri. Bineânţeles că este exact în acest domeniu multă credinţă naivă, multă sarlatanerie. Aceasta stă în natura lucrului. Dar astăzi veţi găsi cu greu un domeniu, în care nu se face sarlatanerie. Astăzi mai mult ca oricând este cerută o abilitate clară de diferenţiere. Şi aşa multe din examinări se şi dovedesc atunci ca fiind lămurite şi de nezdruncinat. Numai că - trupul nu posedă asemenea abilităţi medicale, nu există o altă explicaţie, poate să fie numai un corp invizibil, care este conectat cu trupul nostru material, vizibil. Acest corp invizibil se poate mişcă în spaţiu mai mult sau mai puţin liber. Cei < necredincioşi > să se ţină de dovezile ştiinţifice ale parapsihologiei, cei credincioşi trebuie numai să citească în biblie, de exemplu la Pavel în epistola a doua către corinteni: „Cunosc un om în Hristos, care acum paisprezece ani - fie în trup, nu ştiu; fie în afară de trup, nu ştiu, Dumnezeu ştie - a fost răpit unul ca acesta până în al treilea cer. ” Şi în următoarea propoziţie el repetă acest pasaj încă o dată „Şi-l ştiu pe un astfel de om - fie în trup, fie în afară de trup, nu ştiu, Dumnezeu ştie - Că a fost răpit în rai. ” Este una din experienţele, pe care o puteţi face şi singuri în meditaţie, că există pe lângă trup şi un suflet, care - cel puţin cu ceva exerciţiu - se poate mişcă liber. Şi de altfel sunt destule exemple. Preotul Pio este un exemplu solid pentru bilocaţie, el a fost văzut în repetate rânduri în mai multe locuri în acelaşi timp, dar şi multe relatări despre < sfinţi > şi creştini < simpli > , care au fost răpiţi în cer în timpul vieţii lor şi au avut voie să vadă lucruri, pe care trupul nostru nu poate să le vadă, nici cu ochi de băţ. În hinduism şi budism, doua religii mai cu seamă mistice şi meditative, sunt mult mai mulţi oameni, care pot folosi conştient corpul lor spiritual.

Indiferent dacă sunteţi < credincios > sau < necredincios > , mulţimea dovezilor este atât de copleşitoare, încât nu există nici o posibilitate, să negaţi existenţa unui corp spiritual! Dumneavoastră puteţi cel mult să închideţi ochii în faţă acestui fapt şi după obiceiul struţului, să băgaţi capul în pământ: Nu mă interesează, nu vreau să ştiu, lăsaţi-mă în pace! Atunci credeţi în continuare reclamelor de la televizor, credeţi fiecare zi constincios ziarului Dumneavoastră şi aveţi încredere, că vă puteţi salva în timp cu bodybuilding, romane de dragoste şi filme science- fiction. Şi apoi?

Apoi veţi sta nedumeriţi, ca aşa de mulţi înaintea Dumneavoastră, care nici ei nu voiau să ştie nimic, care, ca Dumneavoastră, voiau să trăiască în linişte. Fiindcă un lucru este limpede, moartea, aceasta este sfârşitul trupului vizibil! Să supravieţuiască poate numai aceea, ce cei mai mulţi dintre noi nu pot vedea!

Sigur sunt multe cărţi exact pe această temă, care se caracterizează prin multă încercare de convingere şi puţin conţinut de adevăr. Dar aceasta este astfel şi la multe alte subiecte şi abilitatea de a putea despărţi tărâţa de grâu, nu este importantă în acest domeniu! Este baza absolută pentru o viaţă îndeplinită (o introducere în aceasta vă da cartea noastră de meditaţie: < Iisus Hristos este mijlocul nostru >). Mulţi creştini fac oricum greşeala, că, de atâta frică, doar să nu facă nimic greşit, nu citesc nimic altceva, ce nu poartă ştampia comunităţii lor! Şi dacă totuşi o fac, atunci vai de cartea aceea, care conţine numai o propoziţie, ce nu le este pe plac! Indată totul este rău, diavolesc, esoteric şi < New Age > , cuvântul nou la modă al incviziţiei renăscute!

Iisus spune: „Cercetaţi totul şi luaţi ce-i bun! ” O propoziţie cu totul necunoscută? Aroape toate comunitaţile creştine culeg propoziţii din biblie, care sunt pe placul lor şi le prelucrează spre o învaţătură doctrinală şi câteodată este necesar un adevărat spirit ştiinţific, pentru a găsi între rânduri acea poruncă a lui Iisus, pe care el o cunoaşte:

Dragoste!

Acesta este şi motivul, pentru care există în tabăra creştină aşa de multe, adesea cu totul diferite direcţii de credinţă. Deja în timpul prigoanelor creştine sub domnia lui Nero, cu destul de puţin timp după Hristos, circula gluma macabră, că nu este nevoie de a-i pune pe creştini la circ în faţă animalelor sălbatice, ar trebui doar să se aducă taberele diferite împreună în arenă şi ei s-ar rupe unul pe celălalt!

Dragoste?

„Cercetaţi totul şi luaţi ce-i bun! “

Când citiţi ceva, atunci vă lăsaţi condus de simţul Dumneavoastră! Luaţi cartea în mâna, închideţi ochii şi întrebaţi-vă pe Dumneavoastră însuşi este această carte absolut potrivită pentru mine. Nu este nici pe departe totul greşit, ce nu putem înţelege acum!

„Multe am încă a vă spune, dar acum nu le puteţi înţelege! ” Cât de des îl facem încă pe Iisus un mincinos? < Totul la vremea potrivită > , sună propoziţia aceasta în învăţăturile orientale şi poate veţi înţelege multe mâine, ce astăzi vi se pare străin, ba chiar greşit!

Incontestabil există multe cărţi şi învăţături, care îşi au originea în cel întunecat, cu scopul de a ne trage spre el, adesea invizibil la prima vedere, adevăraţi lupi în piei de oi! Totuşi oscilaţiile lor se pot simţi şi se poate învaţa simţirea originii lor. Şi nu fiecare propoziţie, pe care nu o înţelegem, este rea din această cauză şi nici fiecare carte, care conţine gânduri, pe care (acum) nu le putem primi. Nu veţi găsi în lume nimic perfect! Şi nici o carte perfectă şi nici o învaţătură perfectă, fiindcă influenţa răului este aici mult prea mare! O carte foarte bună, o învaţătură foarte bună va conţine probabil 80 la sută adevăr, una bună poate 50! 100 de procente veţi căuta în zadar! Aceasta nici nu este necesar, fiindcă de două ori 50 este de asemenea 100! Rugaţi-l pe Dumnezeu să vă dea duhul diferenţierii şi învăţaţi să ascultaţi de vocea interioară şi vă veţi găsi drumul! Şi va fi un drum frumos!

Noi avem trei posibilităţi:

Noi ne putem pune de partea răului! Aceasta nu înseamnă numai război, teroare, schingiuire, crimă, aceasta înseamnă în primul rând, să gândeşti şi să vorbeşti de rău pe alţii! Să vezi peste tot răul, să judeci, să judeci pe altul înainte de a-l cunoaşte, să înşeli pe alţii în afacerile cu ei, să-i ruinezi. Multe afaceri se fac astăzi aşa, multe familii, mulţi < apropiaţi > se tratează astfel!

Noi ne putem mişca într-o sfera < neutră > , să nu-i facem nimănui rău - dar nici bine, să ne gândim la noi, să trăim bine, să agonisim bani, putere, proprietate şi < să-l lăsăm pe Dumnezeu să fie un om bun > .

Dar noi putem de asemenea să încercăm, să trăim bine şi fericiţi, să vedem în toate, ceea ce este frumos, să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru fiecare pom, fiecare fluture, fiecare rază de lumină şi să dăm mai departe această bucurie, să o împărtăşim aproapelui nostru!

Atenţie!

Să dea bucuria mai departe, aceasta poate numai acela, care şi-a creat mai întâi bucurie pentru sine! „Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi“, aceasta este singură (!) poruncă, pe care ne-a dat-o Iisus nouă! Şi ea conţine totul! Totul! Sunt numai două lucruri: Ca pe tine însuţi şi aproapele tău!

Ca pe tine însuţi, aceasta înseamnă: iubeşte-te pe tine mai întâi! Recunoaşte-te, ca fiind o creaţie minunată, plină de valoare şi în toate celelalte la fel de valoroasă ca şi Tatăl! Toate celelalte sunt blasfemii faţă de Dumnezeu! Da, blasfemii! Fiindcă credeţi despre Dumnezeu, că El a făcut din Dumneavoastră ceva nepreţios!
Pentru aceasta ar fi doar trei motive posibile:

Din pură nedreptate, din neputinţă sau din neatenţie! Care dintre acestea vreţi să-i reproşati lui Dumnezeu? Aşadar, ridicati-vă, totuşi odată din praful Dumneavoastră adunat artificial! Nu este aceea smerenie, să vă priviţi pe sine în faţă lui Dumnezeu ca fiind ultimul gunoi, doar nu are nimic de-a face

cu smerenie, dacă îmi plec genunchii, considerându-mă pe mine un grăunte de praf mic şi înfricoşat! Tot aşa de puţin este acel lucru smerenie, dacă un şoarece îi spune unui elefant, te rog, să nu calci pe mine, eu doar admit faptul că tu eşti mai mare decât mine! Smerenie este, dacă pot să paşesc în faţă lui Dumnezeu şi să spun, fiind în deplina conştientă a maririi mele, în deplina conştientă a provenienţei mele dumnezeieşti şi asemănarii mele şi în deplina conştientă a voinţei mele libere, pe care ce-i drept am primit-o de la Dumnezeu, dar cu care aş putea să mă împotrivesc şi să-l resping de-a pururi pe Dumnezeu, dacă în deplina conştientă a acestei puteri pot păşi în faţă lui Dumnezeu şi pot să spun: „Uite, toate acestea ţi le pun la picioare! Toată puterea, pe care mi-ai dat-o mie, ţi-o dau înapoi din propria iniţiativă! Şi voinţa mea proprie înlocuieşte-o te rog cu voinţa ta! “

Adevărata smerenie este precedată întotdeauna de mărire! Bisericile au înţeles nemaipomenit de bine, să-l facă pe om mic, să-l degradeze până la nivelul < prafului > ! Numai aceasta le-a oferit această putere neâmprejmuită, pe care au exercitat-o nestingheriti secole de-a rândul şi care se risipeşte astăzi ca o casa făcută din cărţi, fiindcă ele au construit pe nisipul puterii, în loc să construiască pe stânca adevărului!

Iubeşte-te pe tine! Aceasta înseamnă în primul rând, recunoaşte-ţi mărirea, tu chip cu asemănarea lui Dumnezeu! Recunoaşte-ţi adevăratele tale valori! Iisus ne numeşte fraţi şi surori! Şi El spune aceasta cu seriozitate! Este şi o jignire faţă de Iisus, dacă ne consideram nimeni în drum, fiindcă fraţii şi surorile sunt de regulă asemănatori! Aşadar, recunoaşte-ţi odată mărirea ta adevărată! Şi atunci, iubeşte-te pe tine însuţi!

Bucură-te, că eşti şi fă-ţi binele! Permite-ţi ore frumoase şi savurează-le, permite-ţi linişte şi pace, permite-ţi lucruri frumoase! Crează-ţi fericire!

Creştinismul occidental a ridicat suferinţa la rang de principiu! Suferinţa este pusă pe aceeaşi treaptă cu a fi plăcut lui Dumnezeu! Una din greşelile mari şi capitale!

„Ia-ţi crucea ta şi urmează mie! “, iarăşi unul din cuvintele lui Iisus greşit interpretate! El doar nu spune: Crează-ţi o cruce! El spune: „Ia-ţi crucea ta! ” Aceea, pe care tu o ai deja! Aceasta este îndeajuns! Nu-ţi crea însă mai multă suferinţă! De ce dar! Doar eu vreau, ca tu să fii fericit, fiindcă „povara mea este uşoară“! „Eu am venit să binevestesc săracilor mesajul aducător de fericire şi celor în temniţă, libertatea! ” Tristeţea şi suferinţa nu sunt, însă, mesaje aducătoare de fericire şi Iisus a vrut să ne elibereze de toate, de care noi suntem prinşi în egoismul nostru, de patimile de tot felul şi tocmai de boală şi suferinţă.

„Du-te şi să nu mai păcătuieşti! ” Şi pentru Iisus este motivul suferinţei şi a bolii păcatul, lepădarea de Dumnezeu şi greşelile, care apar în mod obligatoriu din această cauză! Şi exact din aceasta vrea să ne elibereze Iisus! El nu ne-a adus suferinţa, El ne-a arătat calea, care ne elibereaza din suferinţa noastră creată de noi înşine! Povara, pe care am luat-o noi în spate, povara egoismului, a consumului, a lipsei de dragoste, a stresului, a obligaţiei de a avea proprietate, a hobbiurilor, această povară este grea şi mulţi se sfărâmă sub ea. Iisus are pentru noi o povară mai uşoară. Tocmai de aceea ea nu este o cruce grea de dus, aceea ce El ne-o aduce nouă, ci una, care este mult mai uşoară de dus decât acelea făcute de noi înşine! Nu Iisus este acela, care ne aduce crucea, ci acela, care vrea să ne elibereze de crucea noastră adesea atât de apăsătoare.

„Atâta timp cât sunt în lume, sunt lumina lumii! ” Intunericul ne sperie, ne deprimează, lumina face totul mai uşor, mai frumos, mai îmbucurător! Iisus vrea numai un singur lucru, ca să devenim fericiţi şi să-l lăsăm pe El şi pe alţii să ia parte la bucuria noastră! Dar fericirea adevărată, aceasta este satisfacţie interioară, ea nu depinde de aparenţa exterioară! Fericire adevărată, aceasta este satisfacţia deplină cu condiţiile de viaţă, în care mă aflu momentan, ceea ce conţine desigur şi căutarea după posibilităţi de îmbunătăţire - într-un context pentru mine < corect > , rezonabil şi posibil de privit în ansamblu. Cei mai mulţi oameni bogaţi nu sunt fericiţi, chiar dacă noi îi invidiem adesea! În afară de acestea, invidia este unul din cele mai distrugătoare sentimente! Ea are semnul de egalitate cu ura! Dacă aţi putea vedea oscilaţiile invidiei, vi s-ar face totul negru în faţă ochilor - în sensul cel mai strict al cuvântului. Ei sunt nori întunecati, pe care prin invidie îi eliberăm din inimile noastre şi noi nu trebuie să ne mirăm, că ei întunecă într-adevăr lumea!

Dumnezeu a dat fiecăruia < talentele > lui proprii şi doreşte, ca noi să le dezvoltăm şi să fim mulţumiţi cu aceasta! Aceasta este fericirea! A fi nesatisfăcut şi a pizmui talentele celuilalt - şi dacă le-am putea

ajunge, n-ar însemna, totuşi fericire! Dar talentele noastre se lasă nemaipomenit de bine comercializate şi se pot transforma în pace, savoare adevărată şi fericire. Cine îşi caută mântuirea în suferinţă, cine îşi arată faţa aproape tipică a < creştinilor > în vazul tuturor, cine nu poate râde, cine îşi face seriozitatea şi severitatea ca conţinut al vieţii lui, cine caută în fiecare zi noi suferinţe şi boli şi vrea să îndeplinească astfel o viaţă plăcută lui Dumnezeu, renunţând la tot ce e frumos şi înainte de toate, cerând această abţinere şi de la alţii, acela nu l-a înţeles pe Iisus. El şi-a făcut inima atât de dură, încât Dumnezeu nu-şi mai găseşte un loc acolo. El este < încuiat > , lui Dumnezeu îi rămâne uşa închisă! Pentru acela ar fi bine să-şi aducă aminte odată cuvintele lui Iisus: „Dacă posteşti, nu-ţi smoli faţa! ” Da, fariseii au arătat destul de des cu degetele spre Iisus, acest „mâncător şi băutor“, care n-a ţinut postul şi n-a ţinut atât de multe porunci ale lor! Şi Iisus era fericit, făcând astfel. Şi cu această fericire a puterii interioare, El a entuziasmat mulţimea!

Sfântul indian, Ghandi, a fost întrebat odată de misionarii creştini: „Ce putem face pentru a-i aduce pe indieni la creştinism“ şi el răspunse: „Dumneavoastră cunoaşteţi secretul trandafirului, deci răspândiţi miros domnii mei! ” Da! Răspândiţi miros! Iisus o spune asemănător: „Drept aceea, mergând, învăţaţi toate neamurile! ” Şi noi o facem! Ca lumea! Cu săbii şi feţe smolite! Mesajul dătător de viaţă? Uneori s-ar putea crede, că noi ne-am pierdut minţile.

Vă veţi întreba din nou, ce au toate acestea de-a face cu moartea! Deci, eu pot doar să întăresc gândul, că nu se moare! Ceea ce se desparte de noi, este trupul vizibil şi fizic! El ne-a însoţit în această viaţă, ne-a dat posibilitatea, să trăim aici pe pământ şi să parcurgem o mare parte a drumului nostru, să facem experienţe, pe care fără el nu le-am fi putut face! Trupul nostru sufletesc rămâne! El nu poate muri! Astăzi nu este un subiect - nici din punct de vedere ştiinţific, că acest trup sufletesc trebuie să existe. Cine încă nu crede, acela să citească cărţile despre parapsihologie, a ştiinţei care se ocupa cu moartea sau cărţile religiilor orientale! El va găsi dovezi peste dovezi!

Ceea ce priveşte partea a doua, că acest trup trebuie să trăiască mai departe, pentru aceasta ne putem adresa iarăşi fizicii! Energie şi oscilaţie (un trup sufletesc este oscilaţie) şi nu se lasă distruse! Acest lucru nu merge! În mod curat fizic nu se poate! Dispariţia nu este, nu este posibilă, numai transformarea în ceva! Exact aceasta este a muri! Cine este în stare să se desprindă conştient de trupul său, poate să trăiască acest fenomen deja în vremea vieţii lui (şi numărul acestora nu este nici pe daparte mic)! Pentru toţi ceilalţi aceasta va fi o experienţă nouă, care decurge mult mai puţin dramatic, decât cum este aparenţa adesea pentru cei din jur! Bătălie în pragul morţii, aceasta este împotrivirea trupului fizic, la care < conştientul > trupului sufletesc este deja în dezlegare! Şi atunci? Atunci totul merge mai departe! Tot aşa ca înainte - numai fără mască! Fără maşini aducătoare de prestigiu, fără haine scumpe, fără make up, fără parfum, cine miroase, acela miroase! Foarte simplu! Hainele aparţin de noi înşine, ele sunt o parte din noi înşine, dacă vrem mai bune, trebuie să ne îndreptam! Foarte simplu! Ştiţi, de ce, Iisus a vorbit atât de des de judecată? „Nu Eu judec, cine nu crede în mine, a şi fost judecat. ” Nu va veni nimeni să judece, nu aşa, precum noi înţelegem < a judeca > . A judeca înseamnă în primul rând: a face potrivit! Şi Dumnezeu şi-a făcut creaţia < potrivită > , dreaptă! Pe pământ multe lucruri nu decurg aşa, cum ar trebui să decurgă, privit superficial cu ochii noştri slabi la vedere. Dar, în primul rând nu se găseşte în întregul univers o planetă, unde voinţa liberă a oamenilor se poate manifesta atât de liber şi în al doilea rând este pământul, respectiv viaţa pe pământ numai un fragment minuscul din întreaga noastră viaţă! Chiar dacă multe pe pământ se şi < judecă > deja, fără să ne dăm noi seama, după aceea totul va fi făcut în orice caz < corect > . Cum? Foarte simplu! Luaţi ca exemplu un om de afaceri plin de < succes > , unul din acel sortiment, care < trece peste cadavre > , care îi exploatează pe angajaţii săi fără nici un resentiment, care, cu ajutorul unor intrigi pricepute îi aruncă de pe piaţă pe ceilalţi concurenţi, care îi ruineaza pe partenerii lui de afaceri fără să trebuiască să clipească odată din ochi. Luaţi-i bogăţia lui, maşina lui, influenţa şi îmbrăcămintea lui elegantă. Trimiteţi-l într-o ţară, a carei vegetaţie corespunde caracterului lui: frig, nemilos, fără viaţă şi dragoste şi care este locuită de oameni asemenea lui! Vă puteţi imagina, ce se întâmplă acolo?

Sau luaţi ca exemplu pe unul, pentru care nu are valoare un alt om, un criminal cu sânge rece, unul care îi schingiueşte pe alţii şi savurează chinul altora. Vă puteţi imagina peisajul, în care vor trăi asemenea oameni < dincolo > ? Vă puteţi imagina, cum stau lucrurile, dacă toţi aceşti oameni trebuie să trăiască împreună? Dacă nu pot să scape unii de alţii? Dacă chinurile, pe care şi le fac unii altora, nu duc la moartea eliberatoare, ci înmulţesc numai ura? Da, acesta este iadul! Nu în inchipuire, nu într-un mod subânţeles, nu, ci adevărat şi real!

Vă puteţi imagina, că eu aş dori cu drag să preiau rolul lui Iisus ca < Alungător al vânzătorilor din templu > , dacă iarăşi spune unul, că Dumnezeu a făcut iadul şi cine este acolo înăuntru, acela rămâne înăuntru! Dacă cineva nu poate să facă ceva, atunci Dumnezeu a făcut iadul! Lucrurile stau cu totul invers! Cât de mult trebuie să sufere Dumnezeu din cauza acestei răutăţi, care este atât de străină fiinţei Lui şi care El a făcut-o vie, dându-ne nouă o voinţă liberă! Şi exact aceasta mă face atât de sigur, că El îi va aduce pe toţi, absolut pe toţi iarăşi la El, chiar dacă sunt necesare măsuri de timp, cărora noi nici măcar nu le cunoaştem numele.

Nu este, oare, imaginabil, că îngerii lui Dumnezeu sunt peste tot, cu adevărat peste tot, că ei merg chiar şi în acel iad, pentru a fi imediat prezenţi la cel mai mic resentiment al acestor oameni, la cea mai mică scânteie a căinţei şi a iertării, la cel mai mic motiv de speranţă, pentru a le arăta calea acestor oameni, care poate să-i elibereze de acest iad, făcut de ei înşişi

Eu nu cunosc planul lui Dumnezeu! Dar eu ştiu un lucru sigur: trebuie să fie vorba de o treaba inimaginabil de mare. Noi nu suntem făcuţi, pentru a-i îndulci lui Dumnezeu eternitatea, cântând Lui pe un nor Aleluia. Eu arăt iarăşi spre cartea mea „. . . nici vorbă de iad“, în care acest subiect este mai amplu discutat. Numai un tiran acceptă atâta suferinţă pentru trecerea timpului lui, dar un Dumnezeu iubitor, în nici un caz! Pentru a ajunge la ţelul Lui înalt, Dumnezeu ne-a înzestrat cu o voinţă liberă, bine ştiind, că mulţi se vor pune împotriva Lui. El a luat în calcul aceasta. El poate aştepta. El are timp. Dar El nu poate accepta, ca o parte să nu se mai reântoarcă la El. El va face tot posibilul, pentru a ne aduce pe noi toţi înapoi la El. Noi suntem o parte din El! Ceea ce trăieşte în noi, este duhul Lui, duhul Lui sfânt, cum îl numeşte biblia! Dumnezeu va fi întotdeauna în < întregime > , El de fapt cuprinde totul şi pe aceea, care i se împotrivesc, acesta este de fapt paradoxul! Şi eu sunt, totuşi sigur, că El este de-abia atunci desăvârşit, când şi ultimul se va unifica iarăşi cu voinţa Lui! Iisus doar ne-o spune El însuşi: „Când voi fi înălţat pe cruce, îi voi trage pe toţi la mine! ” Pe toţi! Nu pe toţi creştinii sau pe toţi dreptii sau altceva de genul acesta, nu, pur şi simplu pe toţi! Şi eu sunt sigur, că El o va face! Se vorbeşte de evanghelizare, de credinţa în biblie şi nu ştiu despre ce altceva, noi cunoaştem pe de rost toate poveştile despre iad ale tuturor sfinţilor şi a nesfinţilor, dar cele mai simple şi lămurite propoziţii ale lui Iisus, pe acelea noi nu le cunoaştem - sau nu credem în ele, fiindcă nu se potrivesc în conceptul nostru! Este cu siguranţă o cruce cu un asemenea Dumnezeu, care nicicum nu vrea să facă, ceea ce îi prescriem noi!

O retrospectivă a istoriei aduce multă contribuţie la înţelegerea acestei situaţii. Fiecare cultură dezvoltată era legată de o viaţă religioasă intensă. Ori deţineau puterea preoţii sau regii preoţi, ca de exemplu la egipteni, ori ei formau un pol opus faţă de regii lumeşti, un pol opus cu acelaşi drepturi şi cu acelaşi prestigiu, ca de exemplu la celţi. Şi întotdeauna era însoţită decaderea unei culturi cu decadenţa religiozităţii şi întotdeauna era cauza aceeaşi: corupţie, egoism, obsesie de putere! Ori domnii lumeşti acaparau şi religia, ori conducătorii religioşi voiau să cuprindă şi puterea pământească. Se formează culte ale personalităţii ca la împăraţii romani, cărora nu le mai era de ajuns, ca prin ei să se cinstească zeii, ci voiau să fie ei înşişi zei! Da şi mândria a fost pedepsită întotdeauna, chiar dacă nu întotdeauna imediat. Aproape nevătămate au trecut peste milenii religia hindusă şi budistă, fiindcă ele au o cu totul alta relaţie faţă de zeii lor, fiind aşa numite < religii mântuitoare de sine > ! Prin nenumărate vieţi pământeşti repetate trebuie omul să se mântuiasca singur, fără ajutorul zeiilor. Aceasta merge numai aşa, dacă el încearcă să facă numai binele. Aşa depind şi împrejurările vieţii lui următoare întru totul de viaţa lui de astăzi. Virtutea acelora, care sunt gata să sară în ajutor, smerenie şi dragoste asigură o viaţă în împrejurări confortabile, duritate, asuprire şi egoism îl aruncă departe înapoi şi împrejurările lui de viaţă vor fi de asemenea rele. Nu într-o viaţă de-apoi nebuloasă, nu, foarte concret, în următoarea viaţă de aici! Şi speranţa, că acela poate să intre în cer cu ajutorul lui Dumnezeu prin spovedanie, pomelnice, dezlegări şi prin rostirea a Tatăl nostru de două ori şi jumătate pe lună, nici acea speranţă nu este!

Creştinismul a supravieţuit în primul rând datorită a doi factori: În mare unui joc de intrigi fără asemănare, care a pus puterile lumeşti una împotriva celeilalte cu scopul de a trage foloase din aceasta, dar creştinismul a şi dat mâna cu ele, s-a pus temporar în locul lor şi printr-un amestec de asuprire, frică şi solidaritate şi-a asigurat sprijinul maselor. Aceste instrumente n-au mai dat randament în < libertatea > unei revoluţii franceze şi a timpului de elucidare care a urmat, chiar dacă dogmatica în retragerea ei a mai dat încă multe rezultate. Doar frica de iad şi speranţa către cerul promis, pe lângă tradiţie mai aduc încă la biserică un număr impresionant de oameni.

A doua coloană a dus deja din totdeauna o existenţă în umbră. Priviţi cu neâncredere şi dacă era necesar combătuţi cu brutalitate au fost misticii întotdeauna ghimpele în carnea bisericii oficiale mult prea grase. Dar chiar acest arbore mistic este garantul pentru menţinerea creştinismului şi va rămâne întotdeauna! Fiindcă mistica a descoperit semnul distinct al învăţăturii lui Hristos, care nu este cunoscut de nici o alta religie şi care face creştinismul adevărat atât de valoros: Dragostea necondiţionată! O dragoste a creatorului faţă de creaţia Lui, care este unică! Punctul de vedere al tuturor misticilor este limpede şi simplu:

Dumnezeu este dragoste! Dragoste! Dragoste!

Chiar misticii sunt aceia, care se pot adânci cel mai adânc în fiinţa lui Dumnezeu, care pot simţi bătălia lui pentru sufletele < pierdute > , suferinţa lui din cauza răutăţii oamenilor şi care au < voie > să simtă aceasta suferinţă pe pielea lor şi care pot spune ca dintr-un cuget în ciuda acestui fapt: Dumnezeu este dragoste, pace, fericire! În tot timpul istoriei au existat aceşti oameni, începând de la cele mai întunecate vremuri ale cruciadelor, ale incvizitiei, ale macelului africanilor şi sudamericanilor, până la multele războaie religioase, întotdeauna au existat aceşti oameni, care ştiau: Dumnezeu este dragoste - nimic altceva. Ei n-au întrebat, ei n-au avut nevoie de răspunsuri şi ei nici nu trebuiau să se apere de duritatea lui Dumnezeu oficial proclamată, ei ştiau în interiorul lor, Dumnezeu este dragoste şi aici teama nu-şi are locul! Ei ştiau, că El este drept şi că El face totul cum trebuie, totul! De la sine! Nu este nevoie, că eu să cunosc detaliile! Atunci nici nu este frica de a muri. Fiecare, care a luat în sine această dragoste a lui Iisus, ştie, că el poate să se bazeze întru totul pe Hristos şi că Iisus face întotdeauna numai ce e mai bun pentru el. Cine se poate lasă aşa de necondiţionat în voia lui Dumnezeu, acela trăieşte atâta îndrumare, atâta dragoste, atâtea minuni, acela nu trebuie să întrebe, cum se desfăşoară lucrurile mai departe după moarte, el ştie, că va fi mai frumos! Eu vă pot doar sfătui, să trăiţi această aventură. Incepe astfel, spunând într-o dimineaţă:

„Doamne Dumnezeule, fii milostiv, ca să simt în mine întotdeauna voinţa Ta şi puterea, să fac întotdeauna voinţa Ta! “

Şi atunci mergeţi mai departe şi îi transmiteţi îngerului Dumneavoastră păzitor tot, ce faceţi! Întrebaţi după sfatul lui la toate deciziile, pe care le luaţi! Vă veţi mira, cât de repede veţi putea simţi răspunsurile şi cât de exacte sunt ele (citeşte cartea noastră de meditaţii: Iisus Hristos este mijlocul nostru)! Dacă veţi experimenta aceasta conducere plină de dragoste şi dacă priviţi atunci la toată bucuria, la toată fericirea, care reiasă din aceasta, atunci nici Dumneavoastră nu veţi mai avea nevoie de un răspuns pentru viaţa de după moarte, indiferent cum ea ar arăta, va fi frumos!

Nu mai există în lume nici un Dumnezeu, care dezvoltă o asemenea < dragoste de maimuţă > spre creaturile Sale, care vesteşte atât de consecvent pacea, lipsa de violenţă necondiţionată şi atotcuprinzatoarea dragoste faţă de aproapele, precum este Iisus! Şi cine citeşte noul testament atent şi fără păreri preconcepute, va observa în ciuda tuturor falsificărilor, care trebuiau să întărească puterea şi frica deja în anii timpurii, că poveştile despre iad şi toată vorba spre frica de Dumnezeu se izbesc şi se pierd ca stropii de ploaie pe geam! Prin propoziţii separate sau prin citate rupte din context trebuie să-l înţeleg greşit pe Iisus! Aşa precum sfântul Hieronimus, care a folosit cuvântul < falsificatori hulitori > în contextul scripturilor timpurii ale bibliei, aşa îl lasă Dumnezeu pe profetul Ieremia să vestească deja în vechiul testament: „Voi vă credeţi înţelepţi şi credeţi, că sunteţi în posesia adevăratului cuvânt dumnezeiesc. Da! Pana falsificatoare a acelora, care au transcris, au schimbat adevărul în minciună. “

O falsificare rea în mod special a fost introdusă în geneză în zilele noastre din cauza presiunilor dinspre aripa feministă, unde stă scris: „Şi Dumnezeu l-a făcut pe om, l-a făcut pe el bărbat şi femeie! ” Desigur! Pe el! Bărbatul şi femeia sunt un trup, ei sunt o creaţie: „Şi vor fi amândoi un trup! “Ezotericii atât de dispreţuiţi ştiu aceasta deja de mult! Dar astăzi multora nu le mai convine aceasta! Şi acum se numeşte asta < pe ei > ! I-a făcut pe ei bărbat şi femeie! Sunt bineânţeles şi argumente bune pentru susţinerea ideii! Şi dacă nu încetaţi imediat cu critica Dumneavoastră, atunci idea va fi ridicată la rangul unei dogme! Punct!

Ar rămâne < numai > întrebarea: Ce este de fapt omul, de unde venim, încotro ne ducem, cine suntem noi.
Cele mai vechi religii au fost deja de aceeaşi părere: omul trăieşte pentru totdeauna. El a venit de la Dumnezeu şi se reântoarce la El. Oamenii de atuncea nu aveau nevoie nici de fizica şi nici de

parapsihologie, ei încă mai puteau < vedea > şi se puteau mişca între lumile distincte! Cărţile vechi dau o mărturie adevărată despre aceasta, mai ales atuncea, când nu le citeşti cuvânt cu cuvânt, ci simţindu-le < spiritul > , mesajul lor între şi în spatele pasajelor. Şi primul om mistic creştin, Ioan, arata această înţelepciune la începutul Evangheliei sale. O diferenţă este de remarcat doar la nivelul dumnezeirii pe care îl atribuie omului fiecare religie în parte. Intre acestea se află aşa numitele religii panteiste, unde Dumnezeu se regăseşte de-abia în întregimea tuturor fiinţelor şi a toată viaţa, dar sunt şi unele religii, care propovăduiesc despărţirea în întregime dintre Dumnezeu şi om. Egiptenii de exemplu fac parte din acestea; pentru ei a fost făcut omul doar pentru a le construi temple zeiilor şi pentru a le aduce jertfe. Tot aşa şi la greci, unde numai foarte puţini eroi au reuşit să se urce pe tron slăviţi ca jumătate de Zei. Totuşi grecii au avut pe lângă iad deja ceva asemănător cu un amestec din focul gheenei şi paradis. Cunoştiinţele lor de limbă limitate ale unor traducatori le datorăm învaţătura noastră despre iad, în timp ce unii nici n-au menţionat focul gheenei. Precum multe culte timpurii, aşa luau şi egiptenii bogăţiile şi adesea toţi slujitorii lor cu ei în mormânt, aşa de materialistic îşi închipuiau ei lumea de apoi. La greci s-a dezvoltat deja credinţa în reâncarnare, adică în o nouă viaţă pe pământ. Nici strămoşilor noştri nu le era necunoscută reâncarnarea, dar nu tuturor le era cunoscută, ci ea era întotdeauna ca o cunoaştere secretă a druizilor şi a altora din anturajul lor. Domeniile reâncarnării sunt religiile orientale budismul, hinduismul, sintoismul şi altele. Acolo nu există o lume de apoi propriu zisă, ci aceasta este numai un stadiu de mijloc între această viaţă şi următoarea viaţă pământească, unde sunt menţionate cifre de până la un milion de vieţi pământeşti, în decursul cărora se purifică sufletul în aşa măsură şi prin meditaţie se ascute abilitatea de a decide şi conştientiza în aşa fel, încât la sfârşit se unifica sufletul cu Dumnezeu în < nirvana > , dar concomitent îşi pierde identitatea! Dintre religiile de astăzi doar creştinismul şi islamul provenit de la Mahomed se împotrivesc ideii de reâncarnare, în timp ce ele susţin că, aceasta singură viaţă de aici este decisivă pentru eternitate. Oricum există încă în credinţa catolică şi în altele ideea de foc al gheenei, care, totuşi mai lasă multora un drum deschis spre ceruri, în schimb alţii trebuie să renunţe la aceasta, precum este menţionat mai sus. La sfârşitul vieţii se face socoteala. Cum se procedeaza, mi-a explicat recent un preot al unui cult puternic conservativ:

În ziua judecăţii se va face socoteala cu toţi oamenii. Inaintea lor stă Iisus pe de-o parte şi pe cealaltă satana şi atunci se va judeca: acesta la mine, acela la tine! El fiind în fanatismul lui, eu nici măcar nu l-am putut convinge, că pur şi simplu nu este posibil ca Dumnezeu să stea lângă diavolul. Cum ar putea el, oare, să sufere aceasta! Tot aşa de bine aţi putea pune un bloc de gheaţă lângă soare! Dar aceasta a fost învaţătura bisericii timp de secole şi ea există, cel puţin într-ascuns şi astăzi, chiar dacă sunt de-o vreme încoace mulţi preoţi, care şi-au însuşit adevărata dragoste al lui Dumnezeu. Iisus spune: „Ii veţi cunoaşte după roadele lor! “

Şi la creştini este greu, să găseşti roade comestibile şi ele provin de regulă de la aceea, pentru care iadul nu este subiect de discuţie, care au avut deja dintotdeauna încredere în Dumnezeu, că El este destul de mare, ca să-l salveze pe fiecare om şi lasă cu drag amănuntele în seama Lui. Maica Tereza de exemplu, a cărui viaţă a constat în ajutor şi dragoste, care nu vrea să întoarcă pe alţii la credinţa creştină, după spusele ei şi care a înmormântat mohamedani şi hinduşi după tradiţiile credinţei lor, < fiindcă Dumnezeu este peste tot > ! Sau misionarii, care în primul rând ajută la ameliorarea sărăciei, suferinţei şi greutăţii şi care pot numai să dea din cap negând imaginaţia noastră despre un Dumnezeu, care judecă şi pedepseşte! Acestea sunt roadele după gustul lui Dumnezeu, în contrariu fiind multele milioane de oameni, care şi-au pierdut viaţa în cruciade şi în războaie religioase, care în < focurile sfinte > ale incvizitiei au fost binecuvântaţi cu semnul crucii înainte de moarte, sau obuzele, care au fost trimise cu binecuvântarea germana dincolo şi care au zburat înapoi cu cea franceza, sau incaşii, care i-au fost puşi la picioarele Lui cu gâturile tăiate < în numele lui Dumnezeu > ca dovadă vie - sau mai bine spus moartă - a preschimbării în fapte a < buneivestiri > ? Noi creştinii ar trebui să fim foarte atenţi, când dezaprobam alte religii sau dacă începem împotriva < ezotericilor > şi a < gândirii moderne > o nouă incviziţie! Dacă Iisus ar veni astăzi în lume, ar veni El, oare, ca creştin? Dacă da, în care din sutele de comunităţi creştine? Se povesteşte, că Iisus n-a fost ispitit numai de trei ori de diavolul, ci de patru ori. A patra ispită a constat în aceea, că diavolul i-a adus Lui în faţă ochilor starea creştinătăţii în secolul al douăzecelea, întrebându-l: < şi pentru aceasta eşti Tu gata să mori? > N-ar trebui să ne povestească Iisus mai întâi pilda Lui despre paiul din ochiul celuilalt şi bârna din ochiul propriu? Nu este posibil ca El să se fi referit la aceasta, când a spus: „Dacă ochiul tău te sminteşte, scoate-l şi aruncă-l de la tine! ” Iisus nu s-a referit cu siguranţă la ispită cărnii, precum vor să ne înveţe fanaticii creştini purificaţi! Purificare era pentru Iisus întotdeauna purificarea inimii! Şi la aceasta putem ajunge în primul rând prin a recunoaşte bârna din propriul ochi şi prin faptul că nu ne deranjează paiul din ochiul celuilalt! Iisus ne roagă, ca să recunoaştem propriile noastre greşeli şi se le îndepărtăm de la noi.

Pe ceilalţi, Iisus nu s-a revoltat prea tare. Fi ai diavolului i-a numit în schimb pe farisei, care aveau încontinu de contrariat ceva, de judecat şi de osândit!

„Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi! ” Când vom lua în sfârşit în serios cuvintele Lui, când vom înceta în sfârşit să ne ţinem cu îndârjire de puţinele afirmaţii ale lui Iisus, care ar putea fi înţelese greşit ca fiind dure, mai ales atunci, când sunt rupte din context? Ce cuvânt nemaipomenit de frumos al lui Iisus este acesta: „Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi! ” Totul depinde de Dumneavoastră! Lăsaţi o dată pe ceilalţi în pace, faceţi ordine în casa voastră, măturaţi în faţă propriei uşi! Şi Iisus spune încă ceva: „Cu măsura, cu care măsuraţi, vi se va măsura! ” Şi ce facem noi? Judecăm, judecăm cu păreri preconcepute, condamnăm şi osândim! Controlati-vă odată gândurile! Cât de des sunteţi la alţii? Nu în dragoste, nu pentru a-i aduce la lumina lui Dumnezeu cu dragoste, nu, noi avem întotdeauna ceva de contrariat şi de judecat!

Uneori am sentimentul, că este mult mai uşor, de a convinge un < necredincios > de viaţa eterna, decât un < credincios > de dragostea lui Dumnezeu! „Nu judecaţi. . . “, acesta este răspunsul lui Iisus la întrebările noastre despre moarte, la acelea despre ziua de apoi aici pe pământ şi la frica noastră de a fi judecaţi. „Nu judecaţi. . . “, foarte simplu! Dragostea lui Dumnezeu ne va duce, totuşi! Dar ea vă poate duce numai atât de departe, cât vă lăsaţi dus de ea! Dumnezeu nu sileşte pe nimeni! Aşa precum vă duce apa, până când în orgoliul Dumneavoastră îi săpaţi apa celuilalt şi de asemenea sunteţi tras în jos de curent! Cine va permis să judecaţi, să osândiţi, chiar numai una din creaturile mele să o judecaţi sau chiar numai să vă gândiţi în aceasta direcţie? < Voi fii ai sarpelui. . . > ! Puneţi-vă odată în situaţia lui Dumnezeu! Şi pe această vacă proastă de vecină a făcut-o Dumnezeu şi pe idiotul acela, care tocmai mi-a luat prioritatea, tot aşa şi pe Maier, cel fără de Dumnezeu, care oricum nu merge niciodată la biserică - i se întâmpla tocmai bine, că soţia lui se desparte de el. Şi pe acest om intransparent, om de < gândire nouă > , despre care oricum nu ştiu, ce crede el de fapt. Da, în a judeca suntem noi creştinii campioni mondiali, dar Iisus vrea în afară de porunca Lui de iubire numai un singur lucru de la noi: „Drept aceea, mergând, învăţaţi toate neamurile. . . “! Învăţaţi! Nu să omorâţi, să blestemaţi, să bateţi! Învăţaţi şi restul lăsaţi în seama lui Dumnezeu! Pietrele, care ni se pun în drum, când venim < dincoacea > , acestea sunt împotrivirile noastre împotriva dragostei! „Nu judecaţi! ” Iisus nu vrea să ne alinte! El vrea să ne deschidă ochii pentru adevăr. Când îl vom recunoaşte, nu mai trebuie nimeni să ne alinte, adevărul exclude orice frică! Ce facem noi însă? Din atâta frică de Dumnezeul nostru înfricoşător pe care l-am făcut singuri noi nu avem curajul să murim! Noi am desenat un Dumnezeu, care se aseamană cu inima noastră împietrită. În loc să încercăm să ne asemănăm lui Dumnezeu, am încercat să-l facem pe Dumnezeu asemenea nouă! Însă de aceasta avem de ce să ne temem! Şi din cauza a atâta frică, ca nu cumva să facem ceva greşit, ne purtăm exact aşa ca acel om sărac din pilda, care şi-a îngropat talantul, fiindcă el ştia: „. . . că tu eşti un domn sever! ” Bineânţeles că Dumnezeu este sever! Adevărata dragoste n-are nimic de-a face cu drăgălăşenii şi educaţia autoritară nu este o invenţie al lui Dumnezeu! Dragostea lui Dumnezeu vrea - şi ne va - educa la, ceea ce Dumnezeu a amenajat în noi de la < începutul vremurilor > ! Nimeni n-a fost înnascut în acest ţel! Noi avem un drum de mers, trebuie să învăţăm şi să ne dezvoltăm! Să ascundem talente în pământ este unul dintre < păcatele de moarte > pe acest drum- tot aşa ca invidia şi a judeca! A face greşeli nu este numai permis, ci dimpotriva este şi necesar: < din greşeli se deşteaptă omul > , nu este numai o înţelepciune omenească. Şi Dumnezeu ne permite greşeli, atât de multe câte noi vrem. El o pune în mâinile noastre în sensul cel mai strict al cuvântului: „Cu măsura, cu care măsuraţi pe alţii, vi se va măsura şi vouă! ” Aşadar, să-i lăsăm, totuşi şi pe ceilalati să-şi facă şi ei greşelile lor, cu atât mai mult cu cât le îngăduim lor, cu atât mai mult şi Dumnezeu va trece cu vederea greşelile noastre! Mai frumos doar nici nu se mai poate! Însă ce facem noi? În vederea noastră îngustă facem această viaţă decisivă pentru eternitate şi nu ne mai îngăduim greşeli nouă înşine! Noi ţinem porunci, nu ne uitam nici în stânga şi nici în dreapta, nu avem nici un gând eretic, nu ne lăsăm convinşi de nimeni şi nimic. Ca şi la gluma aceea militareasca: < cine lucrează mult, face multe greşeli, cine lucrează puţin, face puţine greşeli, cine nu lucrează deloc, nu face nici o greşeala şi cine nu face greşeli, acela va fi promovat! > Nu cumva să facem greşeli! Acel singur talent pe care ni l-a dat Dumnezeu, să-l îngropam adânc, pentru ca nimeni să nu-l poata fura! Cam cât de prost îl consideram pe Dumnezeu de fapt? Dacă Iisus vrea, ca noi să ne arătăm talentele, ca noi să le punem în slujba Lui, atunci El ştie, că noi trebuie să facem greşeli siliţi de împrejurări şi aşa El ne dă timp pentru a recompensa pierderile. Nu numai în viaţa aceasta, ci de-alungul întregii eternităţi! Eu am dovedit pe larg în cartea mea „. . . nici vorba de iad“, că există bineânţeles un iad (=voinţa liberă de a fi despărţit de Dumnezeu din încapatânăre şi iniţiativă proprie), dar nimeni nu trebuie să rămână acolo pentru totdeauna! La cea mai mică îndreptare, la cea mai mică voinţă spre bine, se interdeschide deja uşa! Ce se petrece apoi, cum arată calea încontinuare, aceasta este pentru mine întru totul nesemnificativ, Dumnezeu va avea întotdeauna mai multe posibilităţi la

îndemână, decât noi ne-am putea închipui vreodată, mulţumită lui Dumnezeu! Cu siguranţă nu se va desfăşura eternitatea într-un spaţiu lipsit de aer! Dumnezeu doar n-a făcut stelele şi lumile nenumărate, pentru că ele să ne înfrumuseţeze cerul noaptea! Dumnezeu nu face nimic lipsit de sens, chiar dacă la El sunt lucruri frumoase cu prisosinţă, o scurgere a dragostei şi fericirii Lui, pe care nici nu putem să ne-o imaginăm. Toate stelele şi lumile pe care El le-a făcut, sunt pline de viaţă! Oare, câte lumi spirituale există, câte lucruri, pe care noi nu le putem vedea astăzi. Noi trebuie să încercăm o dată, să ne facem o imagine a dimensiunii creaţiei lui Dumnezeu. 5 miliarde de oameni trăiesc astăzi pe pământ - neânchipuit de mulţi? Deci, numai sistemul nostru stelar, calea lacteei, conţine peste 100 de miliarde de stele. Astăzi sunt cunoscute mai multe sute de miliarde de asemenea sisteme stelare şi aceasta este numai o mică parte a universului! Vă puteţi imagina aceasta? Şi noi credem, că suntem aproape Dumnezeu, numai pentru că am inventat aspiratorul, maşina şi computerul! Omul nu este, însă, singura creaţie a lui Dumnezeu, el este doar o parte a acesteia. Şi totul se îndreapta spre un ţel, pe care eu nu-l pot formula, eu ştiu numai, că va fi ceva foarte măreţ şi eu mă bucur de aceasta. Eu cred, că toate sistemele, care s-au împolmolit, se înşală în privinţă eternităţii, respectiv - şi aceasta este foarte important - îşi însuşesc o parte din adevăr! Dar tocmai numai o parte!

Şi dacă mulţi vor arunca cu pietre în mine: Eu şi aşa n-am înţeles niciodată, de ce bisericile susţin atât de vehement, că la sfârşitul acestei vieţi se va lua decizia, ce se întâmplă cu sufletul pentru totdeauna şi că bisericile se împotrivesc oricarei forme de < lungire a vieţii > , fiind vorba ori de reâncarnare, ori de trăirea mai departe a unei vieţi < normale dincolo > ! Acest punct de vedere nu se justifica cu nimic şi este în contraridictie cu orice minte omenească lucidă, face ca Dumnezeu să fie neconvingător şi n-are nici un sens, decât unul: Garantul pentru puterea lor s-ar zgudui, fiindcă dintr-o dată n-ar mai fi frica! Dar acolo de unde dispare frica, acolo se poate largi dragostea, aşa de simplu ar fi aceasta!

Eu nu îmi fac gânduri mari despre detalii, acelea nu sunt importante pentru mine! Eu ştiu, că întreaga eternitate stă la dispoziţia dezvoltarii mele, eu ştiu, că < viaţa eternă > înseamnă creştere continuă, eu ştiu, că nu există blestem pentru totdeauna, că fiecare va primi întotdeauna posibilitatea, să se reântoarcă la Dumnezeu. Aceasta este îndeajuns pentru mine. Eu nu trebuie să ştiu, unde se petrece viaţa aceasta în detaliu. Acolo, unde Dumnezeu crede de cuviinţă, voi fi gata pentru aceasta viaţa!

Cearta, dacă este reâncarnare sau nu, cât de des, după cât timp şi mai ştiu eu ce altceva, aceasta este o cearta despre barba împăratului. În realitate nu este vorba de reâncarnare! În realitate totul se învârte în jurul blestemului a sufletului pentru totdeauna şi bisericile se tem de pierderea puterii în totalitate - dacă acest dig va fi spart o dată. Cine vrea să se ţină de aceasta idee - pe acela nu-l pot împiedica. Dar acela îşi va face în sine mai departe Dumnezeul sau şi va trebui să întoarcă pe dos sensurile din biblie până ce nu se mai poate recunoaşte esenţa ei, Iisus - împreună cu scrierile noului testament - nu redau un asemenea Dumnezeu!

De ce să nu existe reâncarnarea? Eternitatea va fi peste tot şi peste tot vor exista posibilităţi, pentru a învăţa şi a ajunge mai departe. De ce nu de mai multe ori pe pământ? Că sunt şi în acest domeniu multe lucruri, care sunt exagerate, puţin credibile sau pur şi simplu greşite? Dacă aş respinge totul, unde ceva nu este adevărat sau unde se face abuz, atunci n-ar mai fi nimic, ce aş putea accepta!

„Acela dintre voi, care este fără de păcat, să arunce primul cu piatră! ” Singurul, care şi-ar fi putu permite acea piatră, El nu a aruncat-o şi niciodată nu o va face! Şi noi? Iisus ar vrea cu multă plăcere să îndrepte energia noastră spre altceva: „Cercetaţi totul şi luaţi ce-i bun! ” Se pare, că suntem atât de obişnuiţi în aruncarea pietrei, că nici nu mai ajungem să cercetam. Dar de ce nu? Iisus doar nu spune, respingeţi tot, ca să fiţi în siguranţă! Nu! „Cercetaţi totul. . . “! În toate este ceva bun! Numai că, pentru aceasta este nevoie de înzestrarea cu calitatea diferenţierii. Oare, se primeşte aceasta prin a arunca pietre? Dacă nu, atunci putem să încercăm odată şi cu meditaţie, să ne cufundăm în linişte într-o problemă sau o întrebare şi să-l rugăm pe Dumnezeu, să ne dea răspunsul potrivit! Funcţionează! Cu siguranţă mai bine decât a arunca pietre!

Fapt este, că în timpul lui Iisus credinţa în reâncarnare era larg răspândită. Însă, ori voia Iisus să prevină asemenea mărturisiri, cum înfloresc astăzi în multe locuri (eu însumi cunosc 3 oameni, care cred, că au fost faraonul egiptean Tut- ench- Amun), ori aceasta era atât de bineânţeles, ca să nu trebuiască să se vorbească despre ea, ori - nu este necesar să ne adâncim mai mult, fiindcă ea este o posibilitate ce-i drept, dar tocmai una dintre multele posibilităţi! Biblia conţine, totuşi mărturii clare despre reâncarnare, de exemplu când este întrebat, dacă El este Elia renăscut, sau atunci când îl întreabă ucenicii Lui în legatură cu orbul din naştere, cine a păcătuit, el sau părinţii lui! „Multe mai am

a vă spune, dar acum nu le puteţi înţelege! ” Se pare, că încă nu înţelegem! Şi nici nu se poate ignora pur şi simplu, că sunt mulţi oameni, care pot vedea şi simţi lucruri şi poartă în ei amintiri, de care mulţi nu ştiu! Să clasificăm totul, ca fiind o nebunie a minţii sau chiar diavolesc, tot ce nu poartă ştampia bisericii, este destul de simplu. Dar să analizăm serios, este mult mai greu!

Dar nu aceasta este important! Nici reâncarnarea, nici altceva! Important este: Noi trăim! Veşnic! Şi viaţa constă în aceea, ca să ne dezvoltăm tot mai mult spre Dumnezeu! Unde facem noi aceasta, ar trebui să fie de fapt cu totul nesemnificativ, dacă din nou aici pe pământ, sau pe alte planete, pe alte lumi, lumi spirituale. . . , cum aş putea eu să cuprind sau să descriu tot, ce a făcut Dumnezeu în nemărginită Sa mărire. Eu pot să spun tot mereu, mie îmi este îndeajuns să ştiu: Eu trăiesc, veşnic, Dumnezeu mă iubeşte, veşnic şi indiferent ce s-ar întâmpla, indiferent ce aş face, indiferent câte greşeli aş face, cât de îngust sau orbit aş fi la minte, eu niciodată nu pot să-l fac, ca El să nu mă mai iubească! Şi eu ştiu, că ce face El, este potrivit, este bun, este cel mai optim lucru pentru mine, El ţine întotdeauna locuinţa potrivită pentru mine. Bineânţeles!

„În casa Tatălui meu multe lăcaşe sunt! “

Iisus doar nu a vrut să spună, că El ţine pentru fiecare o camera liberă acesta doar este lucru bineânţeles! În afară de acest lucru are cuvântul, pe care Iisus îl foloseşte aici, semnificaţia: < multe diferite > ! El îi va da fiecăruia un < lăcaş >, care este < potrivit > pentru el. El este < judecătorul > ! Să-l lăsăm o dată s-o facă < potrivit > . Nouă nu ne va reuşi niciodată mulţumită lui Dumnezeu, să-i impunem reguli lui Dumnezeu! Eu sunt sigur, că pământul este ceva deosebit, că cunoaşterea lui Dumnezeu nu se primeşte niciunde atât de uşor ca aici, atât de paradox ar suna, fiindcă pământul este totuşi cea mai îndepărtată creaţie de El. Poate exact din cauza aceasta! Eu cred, că pe pământ este posibil, să facem un pas foarte, foarte mare şi Iisus, care s-a legat prin viaţa Lui atât de mult de pământ, va putea face foarte multe pentru noi! Termenul < milostivire > este una din cele mai mari mistere ale creştinismului şi nu se contrazice cu dreptatea în nici un fel. Fiindcă Iisus a plătit pentru aceia, care se încred în El. Iisus, care este un mare profet chiar şi pentru religiile orientale, este stapânitorul universului nostru şi este văzut astfel şi de multe < secte > şi fracţiuni pe care astăzi mulţi le numesc < New Age > (epoca nouă). Că ele fac multe greşeli? Să facă! Acesta este dreptul lor! O lume în schimbare face întotdeauna greşeli şi înainte ca pendula, când îi este dat drumul, se penduleaza pe < normal > , ea se mişcă obligatoriu mai întâi spre partea opusă! Că mişună acolo multe neadevăruri, ba chiar lucruri diavoleşti? Să enumăr odată faptele diabolice ale creştinismului?

Ezoterica înseamnă de fapt interiorul, sâmburele unui lucru şi îi caracterizează - în fiecare religie - pe aceia, care se ostenesc pentru adevăratul fel de a fi. Pe cine îl mai surprinde faptul că misticii, fiind ezorerici creştini n-au fost niciodată pe placul < autorităţilor bisericeşti > . Este aici de mirare, că în timpurile, în care era mai multă libertate, mulţi oameni, care nu se mai puteau indentifica cu imaginea dumnezeiască spălăcită a creştinilor, îşi căutau mântuirea în afară bisericilor? Nici Iisus nu se putea indentifica cu imaginea răstalmăcită a fariseilor. El a rămas iudeu ce-i drept, dar citiţi o dată în biblie, ce au spus şi au gândit fariseii despre acest Iisus de < epocă nouă > !

Poate că noi, creştinii, n-am propovăduit corect evanghelia lui Iisus? Poate că, totuşi nu a fost o < bunăvestire > ? Poate că < ezotericii > au privit numai la roadele creştinatăţii şi n-au vrut să-şi strice stomacul cu ele? Poate că ei , < ezotericii > , n-au găsit la creştini dragostea pe care au căutat-o? Poate că ar trebui să ne gândim, dacă, totuşi n-am putea fi noi devina, că mulţi îşi caută mântuirea în secte dubioase şi grupări şi din cauza lipsei lor de experienţă ei cad în împrejurări, care nu mai pot fi acceptate! Judecăm, condamnăm, mustrăm, blestemăm - dar altceva nu ne mai vine în minte? Poate că stă în mâinile noastre, să < răspândim miros > odată? Încă o vorbă de-a lui Ghandi ne-a fost de altfel redată: „Eu aş dori cu multă plăcere să devin creştin, dar numai dacă n-ar fi creştinii! “

Când vom înceta să judecăm şi să avem dreptate cu orice preţ, atunci vom putea probabil să privim cu ochii dragostei multe lucruri altfel! Şi chiar acum, încă în timpul corecturii manuscriptului citesc raportul despre încheierea sinodului african a Vaticanului! Şi eu de-abia pot să cred:

Cultul strămoşilor şi rugăciunea tradiţională împotriva duhurilor rele se accepta de către Roma! O revoluţie! Dar ce urmează este şi mai frumos: „Religiile tradiţionale” sunt numite „parteneri vrednici şi importanţi“, a căror adepţi „merită respectul“. Nu mai este voie ca ei să fie „condamnaţi, ca fiind fetisistici” sau să fie „blestemaţi, ca fiind slujbe idoleşti şi păgâne“! Aceasta este într-adevăr o revoluţie şi un pas imens în direcţia dragoste şi pace. Cine cunoaşte cultul african al strămoşilor, acela ştie, cât de

greu a fost acest pas înainte şi cât de importantă va fi semnificaţia lui în viitor! Este înfricoşător numai faptul că iarăşi vor fi mulţi, care îl vor dori la dracu pe Papa şi aceasta în sensul cel mai strict al cuvântului. Asemenea ca reprezentantul unei mişcări evanghelice destul de importante, care l-a numit pe Papa anticrist (fiu al diavolului) deja cu ani în urma, fiindcă el a chemat în Assisi toate religiile împreună pentru rugăciunea de pace şi s-a şi rugat împreună cu ele. Este, aşa a spus mai departe acest profesor de teologie, un < păcat mare > dacă creştinii se roagă împreună cu alte religii! Se poate simţi ura, care se află la asemenea oameni ca spuma la gură. Oamenii sunt aceia, care întunecă lumea, care fac pacea imposibilă, care calcă în picioare dragostea şi care tocmai atunci sunt atât de periculoşi, când trag de partea lor mulţi oameni prin discursurile lor. Fiindcă înzestrarea de a entuaziasma oamenii nu este numai a lui Dumnezeu, cu ea a început deja diavolul lucrul său distrugător. Îmi este întotdeauna deosebit de greu, să nu judec asemenea oameni, să nu-i condamn în gândurile mele. Este posibil numai atunci, când nu-i izolăm, ci atunci când îi vedem ca fiind o parte a întregului plan de creaţie.

O pendulă, căreia i se dă drumul o dată, trece peste linia zero, pentru ca apoi să se avânte imediat în cealaltă parte şi de multe ori ea revine înapoi la starea ei iniţială, dar întotdeauna numai pentru a se mişcă iarăşi spre cealaltă parte. Un observator, care stă exact în mijloc, nu poate să înţeleagă. De fiecare dată, tocmai când el vrea să strige ura, se mişcă pendula iarăşi spre extremă. Un observator, care se afla în afară, un observator, care priveşte în toată întregimea timpului, acela vede mişcările complet normale, el vede şi cum mişcările în afară devin tot mai mici şi el va putea odată să trăiască şi oprirea pendulei. Mişcările în extremă, ele trebuie să fie, ele aparţin de viaţa noastră şi eu sunt sigur, că nouă ni se dă voie să parcurgem o şcoală nepreţuită în acest câmp al extremei şi că, cine ajunge aici la mijlocul auriu, la dragoste, are în spate o înşcolare, care îi dă voie să aspire la lucruri mari. Şi poate putem învaţa, să nu condamnăm extremele, ci să le clasificăm, ca fiind ceea ce ele sunt, adică indicatoare, care ne semnalizează întreaga sferă şi care ne arată mijlocul prin lupta cu ele.

De altfel: africanii < necivilizaţi > cu < cultele lor păgâne > n-au frica de a muri! Mulţi sărbătoresc moartea unui membru a tribului ca o petrecere de bucurie, nu ca un praznic al morţii, ci ca ceea ce ea este cu adevărat: o petrecere a vieţii, o petrecere a intrării în cealaltă lume! Există într-adevăr şi duhuri rele şi mai ştiu eu ce altceva, dar un iad, precum îl înţelegem noi nu apare acolo! Şi noi < oamenii domni > civilizaţi şi învăţaţi, noi suntem campioni mondiali în a ne fi frică! Cu totul de neânvins! Şi aceasta cu < Dumnezeul nostru drag > ! Poate că putem învăţa de la africani ceva! Cel puţin a-i accepta este deja nemaipomenit! Şi eu o spun iarăşi: şi dacă fundamentaliştii creştini clasifică Roma ca fiind un fief al < New Age > , nu face nimic! Un asemenea pas este preţuit în aur, fiindcă el ajută la trăirea împreună a popoarelor şi a culturilor, el este materia, din care constă pacea! Şi toţi acei < farisei > , care poarta supărare Romei din aceasta cauză, să-şi readucă în memorie cuvintele lui Iisus: „Vai vouă cărturarilor şi fariseilor făţarnici! Că voi curăţiţi partea din afară a paharului şi a blidului, iar înăuntru sunt pline de rapire şi de lăcomie. ” Şi atunci când un învăţător de lege i-a spus: „Învăţatorule, acestea zicând, ne mustri şi pe noi“, El i-a răspuns: „Vai şi vouă învăţătorilor de lege! Că împovăraţi pe oameni cu sarcini anevoie de purtat, iar voi nu atingeţi sarcinile nici cel puţin cu un deget. Voi aţi luat cheia cunoştiinţei. Dar voi înşivă n-aţi intrat şi pe aceea, care au vrut să intre, i-aţi oprit. ” Să ducem, deci, sarcinile noastre şi să-i lăsăm pe ceilalţi să şi le ducă pe ale lor, sau mai bine zis, noi să-i ajutăm, ca ei să-şi ducă sărcinile lor mai uşor. Ţinând cont de faptul, că Iisus s-a rugat chiar şi pentru duşmanii Lui! Şi noi?

Un mare pas, recunoaşterea religiozităţii africane! Dar încă mulţi asemenea paşi mai trebuie să urmeze. Nu numai în afară, ci şi înăuntru trebuie să înceteze excluderea şi condamnarea, să se rupă bariere şi ziduri şi duritate şi dogme trebuie înlocuite cu dragoste şi înţelegere - chiar dacă câte un < apărător al adevărului > se împotriveşte cu mâinile şi cu picioarele. Să avem răbdare. Ceea ce astăzi pare imposibil, mâine este lucru obişnuit, aşa a fost deja dintotdeauna!

Însă să ne gândim la faptul, cum trăim noi, fiindcă astfel vom şi muri şi duritatea din viaţa noastră face adesea şi moartea să fie dură!

Sunt atât de mulţi, care paşesc pe drumul dragostei! De ce să nu mergem împreună? Chiar dacă punctul de vedere asupra unor lucruri este diferit, nu putem să mergem atunci, totuşi ca prieteni împreună? Chiar dacă cineva are partial o altă închipuire despre Dumnezeu - trebuie, oare, ca prietenii să aibă acelaşi păreri întotdeauna şi în toate privinţele? Dacă, de exemplu, cineva nu-l vede pe Iisus ca fiind identic cu Dumnezeu, este atât de rău lucrul acesta? În cele din urma Iisus nu s-a numit pe sine niciodată Dumnezeu, întotdeauna numai ca fiu a lui Dumnezeu şi în tot ce El făcea şi spunea, îl punea pe Dumnezeu înainte, mărturisind că < a auzit de la Tatăl > ! În orice caz Iisus se află atât de sus peste

noi, că discutia noastră este asemenea cu o ceartă a două furnici despre vârful bisericii care este rortund sau pătrat! Cearta dacă Iisus este Dumnezeu sau < numai > fiu a lui Dumnezeu, a ajutat zeci de mii de oameni la numai 300 de ani după moartea lui Iisus să părăsească mai repede aceasta < vale a plângerii > , cum este numit pământul în cântecele creştine. Că am făcut în primul rând aceasta planetă o < vale a plângerii > şi că creştinii îşi au şi ei contributia lor la aceasta, nu stă scris acolo. La fiecare pas ne întâmpină această suferinţă în creştinism! Iisus, omul suferinţei! Cel puţin în creştinismul occidental, majoritatea picturilor care îl au ca temă pe Iisus, îl arată pe acesta ca fiind o grămăduţă suferinda, înfrântă şi muncită. Noi ne lăsăm prea uşor minţiţi! Este frica noastră într-adevăr aşa de mare, că nu suntem în stare să ne gândim mai profund la Dumnezeu? Noi nu ştim prea multe despre Iisus din timpul de dinaintea începerii propovăduirii Lui. Însă trebuie să fi fost numai vremuri fericite. Mama Lui, fiind una din cele mai înalte fiinţe, care au trăit vreodată pe pământul nostru, i-a fost o mamă nemaipomenit de bună. Şi Iosif nu i-a fost cu siguranţă un tata rău. Noi trebuie să plecăm, fără dubii, de la supoziţia, că Iisus a trăit o copilarie şi adolescenţă fericită. Fiind stăpânul universului nostru, Iisus stă oricum prea sus, pentru că El să alunece ca om în împrejurări ale nemulţumirii. Şi în timpul vieţii Lui publice, se pare că i-a mers destul de bine lui Iisus. Cum ar fi putut El altfel să aducă masele la entuziasm? Nu prin minunile Lui, ele nici n-au fost făcute pentru legitimitatea Sa, precum însuşi Iisus a spus-o, totuşi un spirit ca Iisus nici n-ar fi putut face altcumva, decât să alunge atâta suferinţă, cât îi este Lui posibil. Acest lucru este adesea înţeles greşit şi dumnezeirea este atârnată de dovada minunilor! Iisus n-a vrut niciodată să se dovedească şi cine nu-l simte în inima lui, aceluia nici nu-i face pe plac prin minuni! Nu, nu minunile au fost acelea, ci aura din jurul Lui, care a entuziasmat masele şi l-au dovedit pe El. Va-ţi lasă entuziasmaţi de un om de treizeci de ani, rupt şi suferind, de < un om cu dureri > ? Niciodată! Iisus trebuie să asculte chiar reproşurile fariseiilor, că El ar fi < un mâncător şi un băutor > şi că ar cutreiera ţinutul împreună cu păcătoşi şi desfrânate.

Iisus tocmai vrea să ne elibereze de suferinţă! Intregul Lui mesaj se axează pe faptul de a ne face fericiţi, nu dincolo, ci deja aici, < cerul este deja aici > !

Şi atunci El a suferit timp de două zile, a suferit din greu, tot aşa de greu ca alte multe mii de oameni pe care romanii i-au răstignit pe cruce şi precum multe milioane astăzi, care trebuie să îndure chinuri neimaginabile! Marea izbândă a lui Iisus n-a fost moartea Lui, ci viaţa Lui! Eu nu ştiu dacă noi putem măsura, ce înseamnă dacă domnul lumii îşi părăseşte mărirea Lui şi se leagă de pământ şi de noi oamenii. Luaţi o dată acest gând şi meditaţi în linişte asupra lui. Este o renunţare, cum noi probabil de-abia o putem înţelege. Iisus a plătit pentru noi un preţ nespus de mare şi prin legătura Lui cu noi, El încă îl mai plăteşte şi astăzi şi împreună cu El mulţi alţii, precum maica Maria, pentru a numi numai una, care lasă deoparte mărirea, pentru a coborâ în sferele noastre şi îi poate trage pe toţi, care se prind de mâna lor, departe, departe în sus, în lumina! Da, Iisus a plătit pentru noi! Cu sângele Lui! Cu viaţa Lui! Şi eu sunt sigur, că coborârea Lui pe care a făcut-o de bună voie de la viaţa Lui împărătească spre sferele noastre întunecate şi pe care încă o mai face, coborârea aceasta este garantul pentru înălţarea noastră! Dar ce înseamnă pentru El, pentru lumina Lui, pentru puritatea sufletului Lui, să coboare în întunericul nostru şi în lumea noastră îngustă, nici măcar nu îndraznesc să-mi închipui aceasta! Eu ştiu numai un lucru: Fiecare dintre noi, care este înălţat în sus prin mâna Lui, îi va sta cu drag la dispoziţie, pentru a ajuta ca duhuri slujitoare, ca îngeri păzitori şi conducători la înălţarea tuturor fraţilor şi surorilor, care încă rătăcesc. Dacă din nou aici pe pământ, pe alte planete, în alte lumi şi eu ştiu ce alte posibilităţi mai sunt, fiecare va fi acolo, unde este potrivit pentru el!

Da şi acum ce este omul?
Nici o religie, nici creştină nici orientală, nici veche nici noua, nu poate da un răspuns concludent la această întrebare! Multe nici măcar nu încearcă! Se pare că această întrebare ne depăşeşte. Şi chiar că aceasta ar fi una din cele mai adânci secrete ale creaţiei lui Dumnezeu. Răspunsul cel mai des întâlnit, că omul ar fi servitorul lui Dumnezeu, poate chiar făcut pentru înviorarea Lui, tămâierea de sine, pierderea timpului, se elimină. Dumnezeu n-are nevoie nici de temple, nici de jertfe pentru arderea de tot şi nici de alte jertfe. Deja în vechiul testament se poate simţi în multe pasaje < mânia sfânăa > , care îl cuprinde pe Dumnezeu din cauza nesupunerii noastre: „Dragoste vreau, nu jertfe tăiate, cunoaştere de Dumnezeu în loc de jertfe aduse ardere tot! ” Cine poate să spună că Dumnezeu are atât de puţină siguranţă de sine, că trebuie să se lase mângâiat de noi? Pentru cântarea de aliluia i-ar fi fost îngerii îndeajuns, nu este necesar ca să accepte atâta suferinţă în decurs de ani nenumăraţi. Să cânţi aliluia nu necesită neapărat o voinţă liberă.

S-ar putea să fi fost pământul o greşeala? Ar fi vrut Dumnezeu de fapt o alta creaţie? Este creaţia numai rezultatul plictisirii Lui? A vrut El să facă numai îngeri, pentru a putea sta de vorba cu ei? Pentru a avea pe cineva, care preschimbă în realitate planurile Sale? Pentru a fi iubit? Pentru a avea pe cineva, în care El să se poata recunoaşte, în care El poate oglindi iubirea Lui?

Jakob Lorber îi spune lui Dumnezeu în scrierile sale, că dacă el a făcut vreodată o greşeală, atunci aceea este, că la înzestrat pe lucifer cu o putere aşa de mare! Să nu fi fost la început în planul lui Dumnezeu ca lucifer să aibă o voinţă liberă, fără care el doar n-ar fi putut să cadă niciodată în disgraţia lui Dumnezeu? Şi fără care nici oamenii nu s-ar fi putut împotrivi niciodată lui Dumnezeu?

Probabil! Şi totuşi eu nu vreau să cred că Dumnezeu a făcut o greşeală, eu vreau pur şi simplu să cred, că El a ştiut, ce face, că El şi-a făcut conştient creaţia, aşa cum este ea acum! Că El a dat o voinţă liberă atât lui lucifer cât şi nouă şi prin aceasta a putut prevedea consecinţele deja de la început şi le-a acceptat în mod conştient!

Dar dacă un Dumnezeu iubitor acceptă în mod conştient suferinţa noastră, poate există doar un singur motiv: trebuie să fie nemărginit de important pentru El şi scopul trebuie să fie nemaipomenit, chiar dacă astăzi nici măcar nu sunt în stare să îmi închipui acest scop! Mie îmi place acest gând şi aş vrea să-l continui puţin mai departe! Lucifer a fost primul! Nu degeaba se numeşte lucifer: purtator de lumina, care a dus în afară lumina lui Dumnezeu, care i-a fost Lui înger de creaţie. El a vrut să fie ca Dumnezeu. De ce a vrut să fie el ca Dumnezeu? Cine a pus în el acest gând? Cum s-a născut în el invidia?

Dumnezeu l-a făcut pe el! Chiar dacă mulţi nu vor să audă aceasta: Dumnezeu l-a făcut pe el! Aşa cum este el! Cu posibilitatea de a dezvolta mândrie, invidie, ură, cu posibilitatea de a face răul! Gândiţi-vă o dată la acest gând, luaţi-l cu Dumneavoastră în meditaţie! Dumnezeu l-a făcut pe lucifer (şi pe noi), el este creaţia Lui şi dacă vreţi, aceasta este vina Lui! Dacă un inginer construieşte o maşină, el este responsabil pentru ea, chiar daca, ea nu funcţionează, aşa cum el a vrut de fapt! Şi dacă lucifer îşi întoarce faţă spre rău, atunci Dumnezeu a trebuit să pună mai de dinainte aceasta posibilitate în el! Inainte de lucifer n-a fost nimic, decât numai Dumnezeu! Dar atunci de unde vine răul? De la Dumnezeu?

Religiile răsăritene răspund cu da! Lor le este străin Dumnezeul nostru creştin şi iubitor. Pentru ei conţine Dumnezeu deja tot binele şi răul şi El ne este numai în aşa măsură avantajos, dacă binele este la El pe primul plan. Este cu siguranţă o explicaţie cu sens! Numai că inima mea se împotriveşte acesteia! Eu pot să-l simt pe Dumnezeu numai ca fiind dragoste, dragoste nemărginită, curată, pentru mine neimaginabilă şi necuprinzatoare dragoste şi nu apare niciodată nici măcar o umbră sau o urmă a răului!

Şi dacă ar fi acum aşa, că Dumnezeu este într-adevăr numai dragoste curată şi desavârşită, dar noi, creaţia Lui, putem să ne întindem pe toată suprafaţa de la bine la rău, până la sfârşitul cel mai dinafară al tuturor posibilităţilor, până la lepădarea totală de El, spre contrariul total a lui Dumnezeu. Să putem spune o dată: Da Tată, noi am văzut toate posibilităţile, multe lucruri am trăit şi am încercat noi înşine, am pătruns până în cele mai adânci adâncuri ale universului, până în cea mai întunecată noapte! Noi am trăit ură şi invidie, dispreţ, egoism şi trufie. Noi am încercat să trăim în sisteme, care funcţionează prin frică şi asuprire, prin pedeapsă, schingiuire şi fără deptul de spune ceva, dar am încercat să trăim şi în sisteme, care lucrează prin libertate, suveranitate şi egalitate. Am suferit câteodată mai multă şi câteodată mai puţină durere, dar încontinu ne-a însoţit un lucru: Durerea şi dorul şi o foame pentru viaţă, o viaţă îndeplinită şi adevărată. Şi acum, după ce am văzut totul, ştim, că există numai o singură posibilitate, să liniştim acest dor: Viaţa întru Tine şi întru dragostea Ta şi niciodată nu mai vrem să părăsim aceasta dragoste!

N-ar putea să fie, oare, astfel, ca toate acestea să facă parte din planul de creaţie a lui Dumnezeu şi că Lui, atunci când toţi < fiii pierduţi > se vor întoarce la El, îi vor sta la dispoziţieun număr mare de fiinţe pe care se poate baza întru totul şi care sunt încercate de mii de ori. Un mare număr de fiinţe, despre care El poate într-adevăr să spună: < Dumnezei sunteţi > , < aţi devenit ca noi > .

Ce are de gând să facă Dumnezeu? Care sunt planurile Lui? Nu-i sunt îndeajuns îngerii, care îndeplinesc întotdeauna dorinţa Lui? Are El într-adevăr nevoie de cineva, care să stea în faţă Lui şi care să aibă acelaşi drepturi ca şi El?

O dovadă pentru aceasta ar fi faptul, că El ne-a înzestrat cu o voinţă liberă! În mod interesant este şi biblia de aceeaşi părere. Atunci când în povestirea paradisului omul a mâncat din pomul < cunoaşterii binelui şi a răului > , a spus Dumnezeu, care doar l-a făcut pe om după < chipul şi asemănarea lui Dumnezeu > : „Iată Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele şi răul. ” Această < cunoaştere > a binelui şi a răului, aceasta este voinţa liberă! Numai dacă sunt în stare, să fac o diferenţă între bine şi rău, atunci am şi posibilitatea, să fac răul şi de-abia atunci pot vorbi de o voinţă liberă. Inainte de a mânca primul om din < pomul cunoştiinţei > , el trăia în paradis asemenea îngerilor. Fără această < cunoaştere a binelui şi a răului > ar fi trăit omul veşnic în bucuriile paradisului, pentru fericirea lui şi a lui Dumnezeu, dar tocmai fără o voinţă liberă.

„Fiindcă Dumnezeu l-a făcut pe om pentru veşnicie şi după chipul şi asemănarea Lui l-a făcut. Dar prin invidia diavolului a venit moartea în lume şi pe aceasta trebuie s-o guste toţi, care fac parte din ea. ” < Cartea înţelepciunii > se referă la moartea trupească. < Invidia diavolului > ne-a adus viaţa pământească, trupul nostru material, materia ca < soba de foc > , în care se poate iarăşi curăţa sufletul nostru. Chiar şi un diavol poate cel mult să facă necurata creaţia lui Dumnezeu, niciodată să o distruga! Eternitatea omului rămâne! De ce a plantat Dumnezeu < pomul cunoştiinţei > şi l-a dus pe om în ispită într-un mod conştient? Respectiv i-a dat voie lui lucifer să-l traga pe om de partea lui, prin aceea că l-a fericit cu rodul din < pomul cunoaşterii > , deci cu voinţă liberă? La < căderea îngerului > ar fi tras lucifer împreună cu el o şeptime din ingerii cerului. Avem noi oamenii ceva de-a face cu căderea îngerului? Noi suntem aceea , care am căzut împreună cu el? Părerea lui Moise din geneză este aceasta:

„Fiii lui Dumnezeu, vazând că fiicele oamenilor sunt frumoase şi -au ales dintre ele soţii, care pe cine a voit“ şi mai departe „. . . de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor şi acestea începuseră a le naşte fii. ” Nu este, oare, viaţa noastră aici o parte a drumului de întoarcere la Dumnezeu? Nu sunt, oare, toate acestea o parte a planului de creaţie a lui Dumnezeu? În cartea profetică a lui Isus Sirah se pot găsi gânduri asemănătoare: „Lumina lui dar şi întunericul lui le împărtăşeşte oamenilor! ” Dumnezeu nu posedă întuneric! El poate numai să ne fi lăsat foarte conştient alegerea pentru El (lumina) sau împotriva Lui (întunericul) şi mai departe: „Cu înţelepciune i-a invăţat să cunoască binele şi răul! “

Deci nici o vorbă despre mere furate? Atunci a fost aceasta, voinţa lui Dumnezeu, o parte a planului de creaţie al Sau? Eu cred că da!

Cum se poate imagina mai bine o reânalţare, altfel decât printr-o viaţă, ca a noastră, o viaţă, care parcurge atâta timp drumuri întunecate pe pământ sau altundeva, până când dragostea lui Dumnezeu se arată iarăşi în noi şi se consolidează în aşa măsură, ca Dumnezeu să poata fi sigur, că vom rămâne veşnic la El din propria noastră voinţă? < Inălţarea > se va face după nişte legi foarte simple. Starea noastră spirituală, < maturizarea > noastră, aceasta este oscilaţia noastră (reguli de bază la acest subiect găsiţi în cartea noastră de meditaţie)! Deja aici pe pământ o pot simţi mulţi oameni şi pot să-şi facă o < imagine > despre cum ar fi să fie un alt om. Dincolo, unde oscilaţia noastră nu este acoperită de nimic, de nici un trup material, de nici o îmbrăcăminte, de nimic, acolo este oscilaţia noastră, nivelul nostru de maturitate în dragoste vizibil pentru toată lumea! Noi păşim mai bine spus < goi > prin împrejurime. Gânduri, care sunt deja acum simţibile şi < vizibile > pentru mulţi, nu pot fi de nimeni ascunse! Şi toţi se < judecă > automatic pe ei înşişi! Ei ajung în sfera < potrivită > ! Nu se poate altcumva! Nimeni nu poate trece fraudulos în < cer > , în care el nu-şi are locul! Acela s-ar simţi ca cineva, care şi-a turnat pe costum o sticla de chetsup în mijlocul unei societăţi alese! Atunci rămâne numai o dorinţă: să caute depărtarea aşa de repede pe cât posibil şi fără să atraga atenţia asupra lui. De altfel totul devine mai luminos cu cât mai mult vă apropiaţi de adevărata lumină! Este logic! Dar pentru aceasta aveţi nevoie şi de ochii corespunzători. Apropiaţi-vă de soare cu ochii Dumneavoastră şi veţi orbi - aşa de simplu este aceasta! Da, este într-adevăr simplu. Dumnezeu este mult mai simplu, decât noi ne-am gândi! Totul este logic, bineânţeles şi funcţionează!

Omul ar putea fi o creaţie ieşită de la Dumnezeu, pentru a face anumite experienţe. Poate experienţa, că numai dragostea cuprinde toată fericirea în sine, ca o părăsire a iubirii înseamnă numai durere! Poate experienţa, că este posibil să găseşti drumul înapoi la dragoste prin durere! Jakob Lober este de părere că, de când Iisus a devenit om, trebuie ca fiecare înger să devina o dată om, precum Iisus, înainte ca el să preia o sarcină mai înaltă în contextul planului de creaţie a lui Dumnezeu. De ce nu? O viaţă pământească cu multele piedici ale sale este cu siguranţă o şcoală nemaipomenită!

Dar poate să fie şi aşa, că o viaţă pământească zideşte legături, care sunt importante pentru lumea spirituală şi care pentru un înger sunt baza, pentru a ne putea ajuta pe noi aici într-o oarecare formă şi pentru a putea lua parte la marele război spiritual!

Credeţi că Dumnezeu a creat vreodată ceva mort? El, Dumnezeul < plin de viaţă > ? Dar, oare, cum? Când nu este nimic în afară de El? De unde să ia El, oare, materialul pentru lucrul acel mort? Nu! Toate sunt substanţa Lui şi sunt pline de viaţă! Fiecare soare, fiecare planetă, fiecare piatră de aici de pe pământ trăiesc! Este aceasta atât de incredibil? Eu nu ştiu, ce fel de conştienţă are o piatră, ce fel de experienţe trăieşte ea, care rămâne timp de milenii pe acelaşi loc. Sfântul Francisc a fost unul dintre aceea, care au putut simţi acest fel de conştienţă şi au fost în stare să ia legătura cu ea. El nu numai că se punea pe acelaşi nivel cu plante şi cu animale, ci vorbea şi de < fratele soare > şi de < sora lună > şi el nu era un poet!

Noi trebuie să începem, să ne uitam dincolo de marginea farfuriei noastre şi să privim cu ochii deschişi şi mai ales cu inimile deschise la creaţia lui Dumnezeu. Noi trebuie să mergem acolo, unde este linişte şi să preluăm în noi întreaga natură prin meditaţie. Omului mistic i se deschide atunci o lume de o frumuseţe şi fericire nedescrisă. Precum ceaţa, aşa dispar lucruri aparent contrarii şi harmonia împreună cu pacea îşi găsesc acolo locul, unde judecata şi prejudecata dispar. În acel moment, când încetăm a mai judeca, apare pacea acolo!

„Mulţi oameni cred, că îşi pun într-o nouă ordine doar prejudecăţile lor“, s-a plâns deja filozoful William James în urmă cu peste o sută de ani.

„Propovăduiţi evanghelia la toate popoarele“, ne-a spus Iisus să facem şi : „Nu judecaţi! ” Dacă ne-am fi ţinut de aceasta, adică să propovăduim evanghelia lui Iisus, fără să judecăm, fără să condamnăm, atunci lumea s-ar fi îndreptat spre Dumnezeu deja de mult şi fiecare ne-ar fi putut recunoaşte după roadele noastre. Dacă vreţi să vedeţi în acest context una din marile sfinte, atunci priviţi la maica Tereza. Ea reuşeşte să-i facă pe oameni să moară la ea fericiţi şi mulţumiţi, oameni, care au trăit întrega lor viaţa în greutăţi şi lipsuri.

Din ce cauză ne este frică?

O dată din cauza nesigurantei şi în al doilea rând din cauza nedreptăţii, care ar veni de la Dumnezeu! Noi am fost la biserică, ne-am rugat, ne-am spovedit, ne-am căit, ne-am jertfit, am postit. Însă, va fi aceasta deajuns? Se întinde mila lui Dumnezeu într-adevăr aşa departe? Este ca la o călătorie într-o ţară necunoscută şi îndepărtată. Multe relatări au ajuns la urechile noastre, bune, mai puţin bune. Şi atunci să stea acolo la pândă şi un balaur! Da, asta este!

Mergeţi, totuşi şi aruncaţi afară balaurul încă în vremea vieţii Dumneavoastră! Nu se poate de la o zi la alta! Trebuie să intraţi şi să trăiţi în dragostea lui Dumnezeu! Lepădaţi prejudecăţile şi numai judecaţi pe aproapele Dumneavoastră. Citiţi, ascultaţi şi simţiţi cu inima! Incercaţi să aflaţi ce gânduri are Dumnezeu! Cum aţi proceda Dumneavoastră? Dumnezeu procedeaza cu de o mie de ori mai multă dragoste! Aţi crea pe cineva, fără a-l întreba şi după aceea să-l condamnaţi la iad pentru totdeauna? Dumnezeu încă de o mie de ori mai puţin! Aţi lasă să se decidă destinul cuiva într-o perioadă de timp atât de scurtă, cum este viaţa aceasta, dacă v-ar sta la dispoziţie veşnicia? Dumnezeu încă de o mie de ori mai puţin! Eliberaţi-vă de fricile şi de imaginile înfricoşătoare, cu care aţi fost convinşi, uitaţi de dogme şi lăsaţi libere gândurile Dumneavoastră!

Cu puţin timp înainte am avut, în contextul unui discurs, o discuţie cu un preot catolic! El susţinea cu tărie dogma, că pedeapsa cu iadul este veşnică: Cine este înăuntru rămâne înăuntru! Însă atunci când, în timpul discuţiei, el îşi schimba puţin imaginea lui despre Dumnezeu, spuse el înţelegător: Părerile noastre se pot întâlni în faptul că există într-adevăr un iad după înţelesul catolic, dar nimeni nu este acolo înăuntru!

Da şi aşa se pot vedea lucrurile! Bineânţeles, ce nu are voie să fie, nu poate fi , aşa precum spusele unui teolog englez: „Totul, ce este adevărat, este în contradicţie cu gândirea omenească sănătoasă! ” Da, pământul este, totuşi plat şi soarele se învârte în jurul lui şi pe acest eretic Galilei l-am prins!

Unora le este critica la adresa bisericii poate prea accentuată, altora le este prea blânda, eu însumi aş prefera mai bine să nu critic. Critica are întotdeauna o oscilaţie negativă. Dar nu ştiu cum l-aş putea

dovedi altfel pe Dumnezeul < meu > şi închipuirile mele despre viaţă şi moarte, fără să arat greşelile din părerile, care sunt în contradicţie cu cele ale mele. De altfel trebuie să arat şi neconcordanţele în alcătuirea acestor < conţinuturi de credinţă > , până la considerarea fructelor pe care le-au adus la iveală şi care slujesc lui Dumnezeu drept măsură de măsurat. Iisus nu acceptă nici dogme nici reguli şi nici credinţă oarbă: „După faptele lor îi veţi cunoaşte! ” Dacă nu m-aş preocupa mai amănunţit cu aceasta temă, atunci ar trebui să scriu: Aşa stau lucrurile, punct! Aceasta ar fi prea simplu pentru mine! Eu îmi doresc ca Dumneavoastră să puteţi înţelege mersul gândurilor mele, fiindcă mai important decât ţelul este drumul spre el, mai ales atunci, când ţelul, precum adeseori, a fost iarăşi pierdut din privirea ochilor. Numai cine cunoaşte drumul, va găsi iarăşi ţinta.

Că îmi iubesc biserica cu toate acestea, nu este o contradicţie, fiindcă bisericile nu sunt nici papă nici patriarhi, nici episcopi nici preoţi, nici dogme nici scrisori pastorale nici oarecare congregaţii sau gremii. Biserica, acestea sunt pentru mine toţi aceea, a căror fructe sunt comestibile pentru Iisus. Toate legile bisericeşti, reguli şi învăţături ating numai domeniile marginale. În centru este Hristos şi numai El. Unde dreptatea pentru sine şi lipsa de dragoste au devenit lege, acolo îl veţi căuta degeaba. Il găsiţi în Dumneavoastră şi în vecinul Dumneavoastră, în fiecare pom, în fiecare floare, dacă deschideţi ochii, îl veţi găsi peste tot - şi îl găsiţi în misterele sfinte. Conţinutul lor, preţul lor noi nu-l putem explica, dar putem să le preluăm în noi înşine şi să simţim lumina şi puterea şi dragostea. „Cercetaţi totul şi luaţi ce este bun! ” Eu nu mai vreau să renunţ la aceasta. Să ne ferim de a vărsa copilul împreună cu apa. Şi biserica se poate schimba numai din interior - şi ea face aceasta deja astăzi în multe locuri! Peste tot este binele şi cu puţin exerciţiu putem să trecem cu vederea şi cu auzul peste toate celelalte, acestea sunt nesemnificative. Aceasta este valabil pentru toate celelalte lucruri, nu numai pentru religie şi biserică. În primul rând pentru familie, pentru locul de munca, pentru împrejurimea proprie, „. . . nici vorba de pace” ar trebui să se numească această temă. Această pace stă în mâinile noastre - nicăieri altundeva! Şi ea vine prin noi - sau niciodată!

Eu ştiu, că unii ar vrea să lovească mai bine cu pietre în mine, însă eu nu încetez a spune: Dumnezeu este dragoste! Şi Pavel se înşală, când spune: „Prin credinţă sunteţi vii! ” Şi însuşi Pavel ştie aceasta, fiindcă în cântecul înalt al dragostei el îşi retrage această afirmaţie: numai dragostea contează! Numai prin dragoste suntem salvaţi! Şi prin nimic altceva! În afară de aceasta înseamnă < credinţa > la Pavel cu totul altceva, decât ceea ce noi înţelegem prin credinţă în limbajul nostru uzual. Pavel se referă la credinţa trăită, credinţa ca urmaş a lui Hristos. Şi credinţa trăită nu este nimic altceva, decât dragoste trăită, pace trăită. Iisus spune: „Eu sunt calea. . . . “. Iisus este dragoste şi fiecare, care merge pe drumul dragostei, merge pe drumul lui Iisus! Sunt mulţi, care pe această cale a dragostei ajung foarte sus şi primesc în < ceruri > cununi înalte, fiindcă „în casa Tatălui Meu multe lăcaşuri sunt! ” Vă puteţi imagina, cât de frumos este acest lucru? Marii întemeietori de religie şi învăţătorii înţelepciunii a acestei lumi împreună cu ucenicii lor, grupurile de creştini, conduşi de învăţătorii lor şi de sfinţi şi mulţi, mulţi alţii îşi spun întâmplările unii altora, învaţă unul de la altul şi învaţă împreună! Şi peste tot domneşte pacea! Trebuie să domnească pacea, fiindcă există atâtea trepte, ca şi nivele de maturitate, fiindcă nici un aţâţător de nelinişte nu poate să pătrunda în sfere mai înalte, fiindcă nimeni nu mai poate să poarte o mască! Va fi o înălţare, care pretinde eternitatea pentru sine şi mai ales are dreptul s-o pretindă.

„. . . şi nimeni nu vine la Tatăl, decât prin Mine! ” Este limpede, că ultimul pas, pasul de la cel mai înalt nivel spre Tatăl poate să se facă numai prin intermediul lui Iisus, El fiind stăpânul universului nostru. Insă fiecare îl va găsi la timpul potrivit. „Toate la vremea lor“, spun cei în temă din răsărit! Nu te poţi înţelege cu Dumnezeu, având parul în mână! Cine încă mai crede, că cerul este populat numai de creştini, sau chiar numai de creştini de un singur fel, acela nu este în toate facultăţile mintale! Acela n-a citit niciodată biblia şi nu l-a înţeles niciodată pe Iisus! „. . . când voi fi înălţat pe cruce, îi voi trage pe toţi la mine! ” Pe toţi, spune Iisus! Cât de des încă îl facem mincinos! Iisus a trăit pentru toţi oamenii şi a murit pentru toţi oamenii, El îi va mântui pe toţi oamenii şi îi va aduce pe toţi la Tatăl! Şi Dumneavoastră aţi face acelaşi lucru, dacă aţi fi în locul Lui, nu-i aşa? Noi toţi suntem copiii Lui! Dar acela născut în capătul Indiei, el nu are voie să intre în cer, fiindcă nu a ştiut nimic despre Hristos? Da, aproape că am ajuns iarăşi aşa de departe cu gândirea noastră ca şi în primele veacuri, când un bebeluş a făcut deja păcat, dacă el lua parte la ritualuri păgâne pe braţul mamei sale! În acest caz se pune întrebarea: Cum ne poate suporta Dumnezeu de fapt pe noi, creştinii? La un asemenea Dumnezeu aş muri probabil şi eu de frică, dacă este vorba de a muri. Celţiilor, de exemplu, nu le era frică. Nici în războaiele lor, nici la jertfele lor omeneşti! Acela care era adus jertfă era ales cu un an înainte şi era pentru el o onoare mare, să i se dea voie să moara pentru popor! Sângele lui, aşa credeau ei, trebuia să reânoiasca pământul şi să dea viaţă nouă tribului sau! Şi nici nu era o problemă! Zeiţa era miluitoare,

viaţa mergea oricum mai departe şi puţin timp mai târziu toţi se adunau iarăşi < dincolo > şi cândva se întâlneau iarăşi aici pe pământ şi puteau relua vechile relaţii! Şi astăzi zâmbim când e vorba de aceşti < păgâni > ! Aceasta dacă mai putem să zâmbim cu feţele noastre înfricoşate!

Bisericile noastre sunt atât de tare legate de trup, că nu este de mirare, că materialismul a intrat în creştinism, precum în nici o alta religie! Îmi este oricum un mister, de ce întregul creştinism se leagă atât de strâns de învierea lui Iisus! Numai pentru că trupul Lui nu a mai fost acolo după aceea? Şi dacă s-ar fi aflat acolo? Totuşi şi atunci ar fi înviat Hristos din morţi! Cum altcumva? Niciodată n-a existat o religie, care a învăţat, că totul se sfârşeşte după această viaţă! Şi Hristos s-ar fi putut arăta ucenicilor Săi tot aşa, cum El se mai arată încă şi astăzi unor oameni miluiţi sau tot aşa cum se arată maica Maria şi alţii din când în când! Oricum n-a mai fost trupul Său omenesc, cu care El s-a arătat ucenicilor Săi. El doar a putut să intre prin uşi încuiate şi s-a putut face nevăzut, prin urmare trebuie ca El să-şi fi transformat complet trupul Său! Rănile Lui au lăsat urme pentru totdeauna şi în trupul Lui sufletesc, întrucât ele sunt răni sufleteşti! < Cultura pentru corpul nostru > aduce la iveală cele mai curioase înfloriri. Aşa trebuie, după voinţa unor religii creştine, ca să-şi caute săracii înviaţi oasele lor din toate părţile, fiindcă atunci probabil se vor acoperi acelea cu carne şi un braţ pierdut va fi înlocuit cu dărnicie! Foarte rău li se întâmplă acelora, care au ars în foc! Arderea până la cenuşa a aceluia care s-a dus din viaţa aceasta este ce-i drept interzisă (foarte bine, dar din alte motive), dar ce face săracul om, care a murit într-un incendiu? El are voie să-şi strânga cenuşa la ziua judecăţii, sau nu? Oare, de aceea au fost pe timpul inchiziţiei luate deciziile spre arderea la rug, pentru a bate în cuie şi uşa din spate a cerului? Observati, cât de macabre sunt astfel de învăţături, dacă le cercetăm de la puţină depărtare şi le luminăm cu o rază a iubirii lui Dumnezeu?

„Praf eşti tu şi în praf te întorci înapoi. ” Mai mult se pare că nu ne vine în minte la moarte. În tibetul budist şi în alte religii estice se citesc unui proaspat decedat din aşa numita < carte de morţi > . Oamenii ştiu, că în timpul morţii se instalează schimbarea corpului material cu cel spiritual. Ei ştiu şi faptul, că cel < decedat > încă îi mai poate auzi. Şi aici sunt nenumărate dovezi, oameni, care au fost în < moarte clinică > şi după aceasta s-au reântors la viaţă, au putut să-şi amintească fiecare cuvânt. Pacienţii s-au uitat la propria operaţie şi pot după aceea să povestească în amănunt totul. Ei nu numai că au auzit totul, ci şi au văzut totul! Cu toate că au fost în anestezie profundă, fără dureri şi fără nici un semn a mişcării trupului. Şi despre aceasta există unele cărţi interesante de la doctori care au fost necredincioşi! Şi aşa, îi este arătată calea în religia estica celui decedat, pe care trebuie să-l meargă, ei află, ce îi aşteaptă, unde se pot adresa, cum trebuie să se comporte! Este o fază instabilă, timpul trecerii şi noi vom găsi drumul cu atât mai bine, cu cât mai mult ne ocupăm de aceasta! Fără frică, se înţelege! Dacă începeţi o călătorie, vă pregătiţi de aceasta şi cu cât mai bine sunteţi pregătit, cu atât mai bine funcţionează totul. Foarte mult depinde de noi. Lumea spirituală are altă structură decât lumea noastră materialistă, ochii spirituali văd altfel! Puteţi să staţi în faţă lui Iisus - dacă nu credeţi în El, nu îl recunoaşteţi! Şi dacă nu credeţi, că este o viaţă după moarte, atunci va va fi la început foarte greu, că nici nu veţi crede, că aţi murit - aşa de incredibil cum sună! Dar este într-adevăr aşa! Puteţi să auziţi totul şi să vedeţi totul aici! Ciudat este doar faptul, că ceilalţi nu mai vorbesc şi nu vă mai văd! Nu râdeţi despre aceasta, că conştiinţa unuia, care nu bagă în seama viaţa de după moarte, se ridică forţat la ceea ce îşi imaginează: După părerea să nu mai există nimic! Cu aceasta îi este şi conştiinţa foarte tulburată, că va necesita mult timp, pentru a se < descurca > dincolo. (Sunt multe cărţi care se ocupa în special cu tema aceasta. Dacă îmi scrieţi, vă trimit cu drag o listă de cărţi, care sunt recomandate!)

Eu am vorbit la început de oameni iertaţi, care prin credinţa lor naivă de copil nu ies din calmul lor pentru nimic! Mulţi dintre ei mulţumesc aceastei relaţii lor adânci cu mama lui Iisus şi eu vă promit, că ea vă va aştepta personal şi va fi o mamă pentru dumneavoastră, cum se poate dori o mamă.

< Cerul > va fi mult mai personal, decât ne putem imagina noi! Eu mă bucur deja de astăzi la îngerul meu păzitor, el este cel mai bun prieten şi lui trebuie să-i mulţumesc nespus de multe. Eu ştiu, că mă va aştepta şi eu mă bucur deja, lui, care îmi este aşa de aproape, să am voie să-i cad în braţe. Dar cum astăzi ne poate ajuta numai atunci eficient, când credem în el, dacă suntem dispuşi, să-l simţim, aşa îl vom recunoaşte dincolo, doar dacă l-am cunoscut şi aici! Aşa cum ne conectăm aici conştiinţa, aşa ne vom regăsi dincolo!

Unul ce este pe moarte şi să-l conduci dincolo este unul dintre cele mai frumoase şi sfânte mistere şi noi ar trebui să ne luăm într-adevăr timp pentru aceasta! Fiecare poate simţi, că este ceva între aceste două lumi, ceva sfânt, ceva de nedescris! Este o stare foarte stabilă şi liniştea şi siguranţa, o sfera de rugăciune şi a pacii poate să uşureze cu mult trecerea!

Una dintre cele mai mari crime, care se poate face unui om, a descoperit de curând medicina noastră: transplant de organe! Organele trebuie să fie scoase(!) în viaţă, pentru că altfel sunt fără nici o valoare. În cel mai bun caz după < moartea clinică > , la încetarea valurilor de creier, în clipele cele mai sfinte ale vieţii, în care începe o separare de corpul material spre cel spiritual. . Exact în acea clipa se menţin funcţiunile corpului în viaţă şi corpul se măcelăreşte pe dinăuntru ca şi o vacă şi se împăiază pentru funerarii! Căci pentru a menţine faţada, ni se pare singurul lucru care este sfânt! Nu mai puţin rău este acest transplant pentru mulţi primitori - dacă supravieţuiesc! De obicei nu se menţionează, sunt multe relatări de la medici grijulii , care vorbesc pentru sine! Şi aceasta numai, că în ziua de astăzi nu mai putem muri! Mai bine suportăm ani întregi de viaţă, o viaţă care se învârte numai după o temă în care frica este singurul factor cuprinzător! Şi câţi dintre noi nu mai au voie să moară < normal > , ci îşi suflă viaţă într-un labirint de maşinării? Friica noastră de moarte aduce cele mai extraordinare roade! Cât de fericit este acela, care este în interior deacord, să moară, chiar dacă nu a ajuns vârsta de 97 de ani! Cel, care ştie când i-a venit vremea! În timpurile stravechi simţea fiecare, când i-a venit vremea. Îşi luau rămas bun de la cei dragi şi se retrăgeau în pustietate, pentru a trece conştient dincolo! Eu v-aş dori cu drag să aveţi această conştienţă, aceasta mărire întrioară, această pace interioară, acest zâmbet interior, care nu cunoaşte frica şi care este conştientă de mărirea sa şi de siguranţa sa şi de radacina adâncă în creaţia lui Dumnezeu.

Să lăsăm liniştit proveniența noastră în întuneric, atâta timp cât un lucru este sigur: Noi suntem dumnezeieşti! Dar poate că mai este încă ceva important, pentru mine cel puţin a fost o recunoaştere extrem de decisivă:

Un < păcat moştenit > nu există! Şi nici nu poate exista niciodată la un Dumnezeu iubitor! Nici Dumneavoastră n-aţi face-o! Aşa că nu poate fi nici pentru Iisus un păcat moştenit! Iisus n-a vorbit niciodată despre aşa ceva! Aceste închipuiri îşi au începutul deja din timpul de dinaintea vechiului testament:

Răzbunare sângeroasă, blestem şi punerea în sclavagie a unor generaţii întregi din cauza vinei a unui singur om sunt legi şi moduri de a trăi pe care noi astăzi nici nu le mai putem înţelege, gândindu-ne la ele. Dimpotrivă legea din vechiul testament < ochi pentru ochi, dinte pentru dinte > se arată deja ca fiind un progres enorm în comparaţie cu acea gândire şi Iisus a arătat şi a spus destul de des, părerea Lui despre vechiul testament cu multele sute de legi ale sale. Incontinu l-au învinovăţit fariseii, că El a încălcat iarăşi oarecare legi şi de fiecare dată le-a răspuns Iisus cu ceea ce noi numim < minte omenească sănătoasă > ! „Pentru ce ucenicii Tăi calcă datina bătrânilor? Căci nu-şi spălă mâinile când manânca pâine? ” „Ascultaţi şi înţelegeţi: Nu ceea ce intră în gura spurcă pe om, ci ceea ce iese din gură, aceea spurcă pe om. ” Şi când Iisus spune: „Nici o iotă nu va trece din lege. . . “, El nu se referă la legea iudeilor, El se referă la legea veşnică a Tatălui Său şi aceasta înseamnă dragoste! Aşa cum Iisus a spus adeseori!

De altfel, cum ajung aceea să încalce tocmai aceste legi, aceea care se alipesc atât de mult de vechiul testament cu teoria lor a unui Dumnezeu înfricoşător? Să nu se mai ţină sabatul, să nu se mai facă spălarea mâinilor - şi cum stau lucrurile când este vorba despre o friptură de porc? La aceasta este relaţia cu vechiul testament relativ simplă:

Acesta provine dintr-un absolut alt timp, pe care îl putem înţelege numai atunci, dacă privim la întreaga cultură din acea perioadă. < Dumnezeii > înainte şi pe lângă vechiul testament erau dumnezei răzbunători şi crunţi şi ei cereau jertfe omeneşti! Nemiloşi! În comparaţie cu ei este Iahve aproape deja un Dumnezeu al dragostei! Noţiunea noastră despre Dumnezeu, ca un Tată iubitor, ca un Dumnezeu care constă numai din dragoste, nu i-ar fi fost de nici un folos unui om din acea epocă (multora şi astăzi le merge astfel)! El ar fi fost batjocorit, ca fiind un Dumnezeu cu slăbiciune. Se găsesc, însă, în vechiul testament multe cuvinte profetice adevărate, multă mistică care pătrunde adânc şi se găsesc şi multe adevăruri. Dar trebuie îndepărtată cenuşa sub care acestea au fost îngropate! Sau credeţi şi Dumneavoastră încă, cum este relatat în cartea lui Iov, ca un copil se formează prin faptul ca lichidele trupesti ale mamei devin ţesut solid?

Teologii ar fi aflat, că Iisus ar fi vorbit mai des de iad decât de cer, mi-a fost spus recent. Impotriva unor < înţelepciuni > asemănătoare a spus Iisus deja atunci: „Lăsaţi-i, ei sunt călăuze oarbe orbilor şi dacă orbul călăuzeste pe orb, vor cadea amândoi în groapa! ” Eu cred, că Iisus a ştiut foarte bine ce

face, când n-a adunat în jurul Lui < oameni învăţaţi > , ci numai oameni simpli, care nu i-au răstalmăcit orice cuvânt! Iisus vorbeşte numai rareori de iad, dar adesea de focul veşnic! Deja în cartea mea „. . . nici pomeneala de iad” am scris referitor la acest subiect! Focul doar nu este negativ! Ce am fi noi fără foc! El caleşte otelul, el topeşte aurul, el ne încălzeşte şi ne hrăneşte! Eroul grec, Prometei, care, cum spune legenda, a adus focul oamenilor, ceea ce îi era interzis să facă, a fost aspru pedepsit pentru aceasta faptă! Focul purifică, focul ne pune în mişcare, în câte romane este prins eroul principal de < focul dragostei > ? Focul este acela, care îndepărtează de la noi împotrivirea faţă de Dumnezeu, care ne mişcă înainte cu puterea lui şi care ne aduce iarăşi la Dumnezeu!

„Mulţi oameni cred, că îşi pun într-o nouă ordine doar prejudecăţile lor! “

Chiar dacă, de exemplu, suntem integraţi în ceea ce i se întâmplă poporului nostru şi dacă există aşa ceva ca un destin comun şi atunci este fiecare responsabil numai pentru sine şi este făcut răspunzător întotdeauna numai pentru proprile lui fapte! Dumnezeu este, totuşi drept! Spune chiar şi vechiul testament, că în ceea ce îi priveşte pe cei fără de Dumnezeu < apar numai răutăţile lor proprii ca acuzatori împotriva lor > . La-ţi face responsabil pe fiul Dumneavoastră pentru faptele bunicului Dumneavoastră? Nu, vina moştenită nu este! Însă vina este cu siguranţă! Intr-adevăr vina foarte personală a fiecăruia dintre noi! Eu sunt acela, care s-a îndepărtat de Dumnezeu! Eu sunt acela, care, pe calea înapoi la Dumnezeu, trebuie să dovedesc, că mi-am învăţat lecţia, că Dumnezeu poate să aibă iarăşi încredere deplină în mine!

„O, tu vină fericită“, se intituleaza un cântec de paşti! Da, eu cred că: Da! Reflectaţi la aceasta! Luaţi acest gând cu Dumneavoastră în meditaţie, în linişte! Da, eu însumi l-am părăsit pe Dumnezeu, dar, în dragostea şi înţelepciunea Lui nepătrunsa, El face ceva nemărginit de mare, nemărginit de frumos din lepădarea mea de la faţă lui Dumnezeu!

„O, tu vină fericită! ” Şi acest cuvânt al psalmistului este un semn pentru mine în legatură cu provenienţa noastră şi cu ceea ce vom fi noi! Sigur, este vina mea proprie, că l-am părăsit pe Dumnezeu! El a pus doar această posibilitate în mine, El nu m-a forţat să mă lepăd de El! Dar eu voi trece peste vina mea, mă voi întoarce înapoi la El şi atunci când voi vedea mărirea aceea, care a reieşit pentru mine - şi poate şi pentru Dumnezeu- din acea vină, atunci voi putea spune, uitându-mă în spate: „O, tu vină fericită! ” Poate tot aşa ca acela, care, după un accident de circulaţie comis din propria vină şi -a cunoscut în spital marea lui iubire. Numai în mistică se poate presimţi adâncimea lui Dumnezeu! Din această vină a mea foarte personală, din drumul pe care am mers până acum, din toate, ce am făcut de la începutul timpului, din datele biografiei mele proprii ca să spun aşa, rezultă şi destinul meu personal! Nu este nici o coincidenţă, nici chiar una foarte mică, tot aşa cum nu este nici cea mai mică nedreptate! Niciodată!

Chiar dacă imediat se va arunca iarăşi cu pietre în mine:

Toate, ce vi se întâmplă, tot, ce vă va < întâmpină > în viaţa Dumneavoastră, este < destinul > Dumneavoastră personal, el este < drept > , potrivit! Inchipuiţi-vă că trebuie să conduceţi o corabie cu pânze peste Atlantic. Pentru aceasta vă stau la dispoziţie toate forţele naturii, vântul şi valurile! Echipajul nu se poartă foarte cooperaţiv! Adeseori nu pune pânzele în vânt, altadată se îndreapta într-o direcţie cu totul greşita şi ce faceţi Dumneavoastră? Direcţiei lor greşite îi veţi pune o furtuna împotriva, dacă echipajul nu este gata să pună pânzele în vânt, îi va duce un curent marin spre un naufragiu, valuri înalte cât casa pot face echipajul să fie ascultator, poate şi câte o corabie cu piraţi îi va împinge spre mai multă grabă! Tot aşa ca la < corabia vieţii noastre > . Toate ce le trăiţi, bune şi rele, depind de direcţia în care mergeţi Dumneavoastră acum, depind de scopul Dumneavoastră şi de dispoziţia Dumneavoastră momentană, de a naviga corect - sau greşit! Spunând aceasta, nu este vorba despre < cârma > religiilor răsăritene, care este asemănătoare cu pasajul „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte” din vechiul testament:

În acel caz trebuie adică, ceea ce am făcut, să suport şi să îndrept tot eu, un drum nemărginit de încet şi cu multă osteneala. Şi nici dumnezeii lor nu ne ajută nouă oamenilor, chiar şi oamenii sunt opriţi, să nu le ajute altora, să nu le ajute prea mult, pentru a nu le lua posibilitatea, ca ei să poata stinge cârma lor, respectiv să o îmbunătăţească. Nu prea încurajator, sau sunteţi de alta părere? (Însă eu am constatat cu bucurie, că sunt chiar şi în budism elemente de milostivire, de exemplu, dacă pe carnapa, care este pentru budişti buda renăscut, îl vede cineva cel puţin odată în viaţa lui, aşa va fi el, după credinţa lui, ferit să se renască iarăşi ca animal în următoarele cinci vieţi pământeşti ale lui)

Cât de altfel este Hristos! El nu are nevoie de recompensă, un < dinte pentru dinte > nu există la El! La El este vorba doar de direcţia bună! Şi noi suferim doar atât , cât este neapărat necesar, pentru a ne îndrepta drumul spre El şi să-l stabilizam. Cursul nostru încă nu este stabilizat, când începem, să ne punem în voiinţa Sa. Dar rugăciunea noastră zilnică şi serioasă: „Draga Iisus, dă-mi mila, să simt în mine tot timpul voiinţa Ta şi puterea, să fac tot timpul după voinţa Ta“, ne va schimba viaţa, va ţine departe de noi mult negativitatea şi nefrumosul, iar viaţa se va ghida în linii mult mai mulţumitoare şi fericite!

Depinde de dumneavoastră, numai de dumneavoastră! Gândurile d-voastră crează mediul - aici ca şi < dincolo > . Moartea nu ne schimbă viaţa! Se schimbă numai modul de a vedea lucrurile! Noi putem se nu ne uităm aici, să ignorăm, fiecare accident, fiecare boală, tot ce ni se întâmplă, să descrieţi ca fiind o coincidenţă şi să ne ascundem în spatele multelor noastre măşti! Aceasta nu mai merge dincolo! Fără măşti, fără ignorare, fară să nu ne uităm! Atunci suntem iar, cine suntem cu adevărat! Să minţi nu mai merge!

Mai încă ceva este aici altfel: Noi avem posibilitatea, să ne schimbam mult mai repede, noi putem să devenim alt om de azi pe mâine! Aceasta este una dintre marile noastre avantaje, pe care le avem aici pe pământ. Depărtarea de Dumnezeu, marea influenţă a răului şi -cu toate -nesiguranţa şi dubiile, ne dau şansa să facem pasi uriaşi în viaţa noastră spirituală, dacă este cineva pregătit! < Dincolo > unde este totul vizibil, unde pică nesiguranţa şi dubiile, va fi mult mai greu şi mai înceată reuşita! Şi mai încă un lucru ce ne-a rascumparat Hristos şi ce face credinţa crestinească aşa de iubitoare:

Noi nu trebuie să privim înapoi la ziua de ieri! Ieri s-a dus! Iisus nu nu întreabă, ce ai făcut mai devreme, când te-ai schimbat, de cât timp iubeşti? Iisus ne inchide adevărul cel mare la fel ca şi muncitoriilor din dealul cu vie, care toţi primesc aceiaşi rasplată, chiar dacă ultimii au venit doar de o ora, iar primii au lucrat toată ziua. Şi aceasta este una dintre mariile mistere a creştinismului şi una dintre cele mai grele! Cuvintele nu o pot deschide, luaţi aceasta cu voi în linişte! Dumnezeu vă va deschide conştiinţa şi vă va lăsa să simţiţi, ce este înţelegere şi ce rămâne închis urechiilor şi ochiilor! Aceasta este o cheie spre iubirea lui Dumnezeu şi o alintare nemărginită înainte de moarte! Nu mai trebuie să vă preocupaşi de greşelile d-voastră de ieri şi nici de oamenii, pe care i-aţi rănit. Daţi aceasta lui Iisus şi va vindeca rănile pentru d-voastră. Treceţi < dincolo > şi faceţi exact acolo mai departe, unde staţi acum. Niciodată nu veţi sta mai rău ca şi aici şi astăzi! Aceasta singură ar trebui să ajungă, pentru a se descotorosi de tot de frică! Aici, unde stăm noi astăzi, aşa, cum sunteţi astăzi, aşa mergeţi dincolo. Dacă ştiţi să jucaţi la pian, atunci ştiţi şi nimeni nu vă va întreba, de cât timp ştiţi şi cât de mult aţi exersat şi câte greşeli aţi făcut. Aşa nu trebuie nici astăzi să vă faceţi griji, ce n-aţi făcut bine. Pământul există, pentru a avea anumite întâmplări, pentru a învăţa anumite lucruri. Câteodată ajung şi puţine ore sau zile, câteodată câţiva ani şi mulţi primesc 60 sau 70 de ani sau mai mult! Multe trebuie învăţate: dragostea, rezistenţa, calmul, răbdarea, a comanda şi a executa, a gândi şi a pune în practică, a da şi a lua, un program imens deseori. Şi atunci vine ce este cel mai greu şi important, poate motivul pentru, care poate există o moarte în această formă: să te desprinzi de tot, să te laşi se cazi! Este cea mai importantă întâmplare, pe care o putem avea aici, cel mai important lucru:

Nu este nimic ce mă ţine cu adevărat, nici o putere, nici o proprietate, nici un ban, nici corpul meu şi nici chiar învaţătura mea, nici măcar experienţa, nimic! Nici chiar dragostea mea şi nici chiar dragostea draguţei mele! Şi atunci vine punctul, unde majoritatea se revoltă, unde se apără, unde se luptă împotriva morţii. Ei vor să se ţină dar prind în gol. Ei caută ceva de sprijinit şi pică dintr-o disperare în alta.

„Binecuvântaţi cei ce nu luptă. . . “, le-a strigat Iisus. Binecuvântaţi cei ce li se termina puterile, care trebuie să se lase în cădere! Şi în acea clipă în care se lasă să cadă, constată cu mirare ca nu pică! Dumnezeu îi ţine! Este imposibil să descrii aceasta stare sau să-o explici. Nici o încercare, nici o învăţare, nici un colac de salvare nu există. Este numai una: să te laşi să cazi! Este uşa în cartea mea de < îngeri > , pe care trebuie s-o deschideţi şi mulţi oameni stau în faţa acestei uşi o viaţă întreagă, fără a avea curajul să intre.

Moartea le dă multora ultima şansă pentru aceasta! Şi cine o prinde, acela simte, că nu cade! Mâna lui Dumnezeu îl ţine! Şi atunci apare un sentiment de nedescris de siguranţă, ca nu există nimic, nimic aici şi în tot infinitul ce îmi poate face vreun rău, ca sunt degetul la mâna lui Dumnezeu , care mă va ţine în vecii vecilor. Şi aceasta este credinţă şi nimic altceva! Aceasta este pacea interioară, pacea lui Iisus,

care ne deschide prin El viaţa, care ne face unul cu El! Tot restul este o despărţire de Dumnezeu şi aceasta înseamnă întotdeauna durere! Moartea devine un ajutor pentru mulţi! Reuşiţi acest pas mai înainte şi atunci nu mai există moarte pentru dumneavoastră! Dar acest pas nu este niciodată meritul nostru. Este mila Sa, sângele Său, care l-a plătit pentru noi. Trebuie să faceţi doar un singur lucru, trebuie să vă predaţi Lui fără prejudecăţi:

„Iisus, dă-mi mila, să simt tot timpul voinţa Ta în mine şi puterea, să fac tot timpul voinţa Ta! Pune-mă în lumina Ta, ţine-mă cu mâna Ta şi înfăşoară-mă în respiraţia lui Dumnezeu, care este viaţa! “

Toate acestea nu vă pot dovedi, nimeni nu o poate dovedi şi Dumnezeu nu vrea! Da! Noi trebuie să învăţăm, să simţim pe Dumnezeu în noi şi să credem vocea noastră interioară! Suntem aici, pentru a învăţa, nu pentru a dovedi! Şi astăzi mai trebuie să învăţăm, să credem în noi înşine, la valoarea noastră, la prezenţa lui Dumnezeu în noi, la vocea noastră interioară. Fiecare poate să înveţe! Dar aveţi răbdare şi rezistentă! Cât timp aţi invăţat matematica său engleza? Deci nici un motiv de disperare!

Dacă am spus, ca tot ce ni se întâmplă este < dreptate > , atunci este vorba într-adevăr de tot. Totul este rezultatul proprilor noastre faceri şi mai ales gândurilor noastre! Chiar dacă sunt iar greşit înţeles: Nu se rezumă numai la îmbolnăvire sau la accidente, este valabil şi pentru războaie, pentru insuficienta mâncare, catastroafe ale naturii. Nu există < nevinovaţi > , atât de tare cât ar suna aceasta în multe cazuri!

Când este vorba de acest subiect, bisericile îşi caută scăparea în învaţătura următoare: „este dreptatea lui Dumnezeu pe care noi n-o putem înţelege“, după zicala: „Tot ce este adevărat este în contradicţie cu mintea omenească sănătoasă! ” Nu, niciodată! Numai ca această < minte omenească > este adeseori destul de îngustă la vedere! Bineânţeles, dacă venim pe lume nepătaţi, atunci trebuie să mă întreb într-adevăr, de ce unul se naşte ca copil al unor oameni prigoniţi din Ruanda, altul în cartierele sărace din Buenos Aires şi al treilea în Germania sătulă! Mulţi oameni n-au deja de la bun început nici urma unei şanse. Dreptate? Noi nu suntem, precum nişte foi nescrise! În cartea vieţii noastră sunt înscrise, ca într-un jurnal al unei nave, coordonatele acelui punct, unde ne aflăm noi astăzi şi toate experienţele pe care trebuie să le facem, toate lucrurile pe care trebuie să le învăţăm, îşi au originea în direcţia în care am mers noi până acum! Şi atunci ne naştem exact în acele împrejurări de viaţa, care ne ofera aceste condiţii! Noi nu suntem, precum nişte foi nescrise! Nici ieri şi nici astăzi! În timp ce eu scriu aceste rânduri, tocmai se desfăşoară războiul îngrozitor din Iugoslavia! Mii de oameni < nevinovaţi > sunt răniţi zilnic, sunt omorâţi, schingiuiţi! Lasând deoparte relele, care fiecare le-a adus cu sine, oare câtă ură s-a format în ultimii ani şi în ultimele decenii? Fiecare etnie a urât-o pe cealaltă, a vorbit rău despre ea şi părinţii au transmis aceasta ură copiilor lor! N-a fost niciodată o convieţuire paşnică! Ceea ce se întâmpla astăzi, nu este altceva, decât ura materializata şi puterea vizibilă şi simţibilă a gândurilor!

Dumneavoastră vă angajaţi pentru pacea lumii, dar pe vecinul Dumneavoastră îl urâţi pentru ca vă supără cu felul lui prostesc de a fi? Uitaţi de angajamentul Dumneavoastră! Nu va fi niciodată pace!

Oare ce fel de mijloace va trebui să folosească Dumnezeu, pentru ca pe acei oameni, care comit de exemplu schingiuiri atât de inumane, să-i readucă la firea normala, să-i readucă înapoi pe calea, care îi duce la Dumnezeu? Ii va lasă să treacă < prin iad > ? Vor fi ei copiii < nevinovaţi > a unui război, care se va desfăşura mai târziu? Eu n-aş vrea să mă aflu în locul lor! Nu va fi simplu! Dar Dumnezeu va izbuti, de aceasta eu sunt sigur! Cu dragoste şi răbdare şi dreptate! Şi să ne ferim de a judeca şi de a condamna! După părerea mea este greşit şi foarte periculos modul, cu care se tratează adesea < cunoaşterea > despre cârmă şi dreptate şi reâncărnare! În India a condus aceasta la formarea sistemului de caste, fiind o povara mare din punct de vedere spiritual, a carei însemnătate nu este recunoscută nici de unii lideri spitituali şi împotriva căreia Gandi s-a luptat zadarnic. Noi aproape ca nu putem face ceva mai greşit, decât a spune: Tu eşti bolnav - aceasta este din propria ta vină, tu eşti sărac - aceasta este din propria ta vină, tu eşti în scaun cu rotile - aceasta este din propria ta vină, suferinţa ta, nenorocirea ta, tristeţea ta - toate acestea ţi-i s-au întâmplat din propria ta vină! Aceasta nu numai că este un punct de vedere preconceput, care îl rănește pe celălat şi nu-i flosește de loc celuilalt, ci acest punct de vedere arată şi o lipsă de preocupare mai adâncă despre rostul vieţii şi el este pur şi simplu greşit. Şi lui Hristos îi este cu totul străin un asemenea punct de vedere! Noi trebuie să învăţăm ceva aici pe pământ! Toţi! O mică parte a veşniciei se desfăşoară pe pământ, aici şi astăzi. Pentru Dumneavoastră, pentru mine, pentru noi toţi, o mică parte, pentru fiecare una diferită! Şi toate, ce se întâmplă, aparţin de aceasta, toate sunt programul care se desfăşoară după anumite reguli! Toate lucrurile pe care eu le aflu, care mă privesc pe mine, au a-mi spune ceva, ele sunt o pagina a programului meu de viaţă. Şi exact aşa ca la

învăţarea la şcoala, nu-mi ajută nici aici o privire aruncată în spate! Unde am păcătuit, oare ce am făcut, ca astăzi îmi merge aşa de rău, asta nu mă duce mai departe. Cum mă pot descurca cu aceasta, ce pot să fac, ca să-mi meargă mâine mai bine, sau poate în ciuda a toate chiar şi astăzi? Trebuie să văd în boală şi suferinţă întotdeauna o < pedeapsă > pentru ce am făcut ieri, nu poate să fie şi o îndrumare pentru mâine? N-ar putea să întipărească şi să facă mai puternice unele calităţi, care sunt importante? Răbdare de exemplu, înţelegere şi posibilitatea de a putea mai târziu simţi suferinţele altora? Un handicap ca maistru de învaţătură pentru răbdare şi smerenie? A învăţa, ca trebuie să te laşi ajutat, este întotdeauna mai greu, decât a ajuta! Sigur, drept şi corect sunt toate, dar poate tocmai pentru a mă forma, a mă consolida şi a-mi da posibilitatea pentru corectarea direcţiei. Dar mulţi au trecut deja prin aşa ceva, sau fac experienţe asemănătoare mai târziu! Pe câţi oameni i-a adus deja boala şi suferinţa lor foarte aproape de Dumnezeu? Pedeapsa? Nu, ci a fost şansa lor, îndurarea spre ei, să-l găsească pe Dumnezeu şi să-şi schimbe viaţa din temelie! Chiar şi în vremea vieţii pământeşti a lui Iisus puţini au fost atât de apropiaţi de El, precum bolnavii. Şi nici o întâmplare nu a avut loc, în care a fost implicat Iisus şi în care El s-ar fi purtat ca un psihanalist, ce ai făcut? Unde, cum, cine, de ce?

„Du-te şi să nu mai păcătuieşti! ” El tocmai nu a vindecat numai trupul, ci a dat şi binecuvântarea Sa pentru partea a doua, pentru aceea care este mai importantă, adică pentru corectarea direcţiei înspre Dumnezeu! El îi învaţă limpede pe ucenicii Săi, atunci când aceştia mărturiseau despre învăţătură şi cârmă, care era şi pe atunci valabilă:
„Cine a păcătuit? El sau părinţii lui? “

„Nici el, nici părinţii lui“, spune Iisus şi îl vindecă pe orb, „pentru ca puterea lui Dumnezeu să se arate în el! ” Dacă Iisus s-a referit la minunea în sine, spunând acestea, sau la adevărata cale, pe care va merge acest om de acum înainte, putem să lăsăm liniştiti deschisă aceasta întrebare. Important este numai faptul ca Dumnezeu are întotdeauna mai multe posibilităţi la îndemână, decât noi vedem!

Nu judecaţi!

Şi acela greşeşte, care vede în ciumă, catastrofe naturale şi sida o pedeapsa a lui Dumnezeu.

Nu judecaţi!

Sau chiar, cum s-a întâmplat de curând, să numeşti moartea ca pedeapsă pentru un copil nelegitim! Cum ar trebui să arate imaginea despre Dumnezeu a unui asemenea preot? Iisus n-a avut o părere foarte bună despre asemenea oameni! El i-a certat adesea foarte tare! Dacă totul în viaţă este drept şi potrivit, atunci este moartea oricum o taietură gravă în viaţă! Şi aşa nu există nici o moarte întâmplătoare şi nici o moarte ca pedeapsă sau altceva! Şi moartea este întotdeauna potrivită şi la un Dumnezeu iubitor întotdeauna spre bine! Este ea încheierea programului nostru de învaţătură, sau suntem noi doar obosiţi şi lipsiţi de vlagă? Ne fereşte ea de suferinţa, care nu este necesară sau de o mare greşeală? Ii deşteaptă poate pe semenii noştri, le serveşte lor la corectarea direcţiei sau ea le permite de-abia dezvoltarea lor proprie? Dumnezeu are cu siguranţă nenumărate posibilităţi la îndemână şi toate au un sens, ele sunt potrivite şi drepte şi ne servesc la destinul nostru adevărat, chiar dacă noi nu-l putem vedea imediat din cauza multei suferinţe şi tristeţi!

Nu judecaţi! Noi suntem aici, pentru a recunoaşte, cine suntem noi de fapt şi care lucru este mai important, pentru a găsi propriul nostru drum şi pentru a păşi pe el, pentru a iubi şi a ajuta şi nu pentru a pune întrebări fără sens sau pentru a-i răni sufleteşte pe alţii cu răspunsurile noastre! A avea milă şi a suferi împreună cu cineva, aceasta oricum nu se poate, dar a simţi împreună cu cineva, acest lucru ar trebui să învăţăm şi a putea asculta, poate tocmai la un om care este pe moarte. Şi să înţelegem frica lui, să simţim împreună cu el şi să punem împotrivă, siguranţa noastră de sine! Siguranţa, care poate să-l ducă dincolo, până ce el vede cu proprii săi ochi, cât de simplu şi potrivit este totul!

Noi ar trebui să ne limităm, la ceea ce Iisus a spus şi să nu încercăm încontinu să-i facem legi lui Dumnezeu, după care El să se ţină! Cum putem noi să construim o < anticameră a iadului > , în care intra copiii, care mor nebotezati, în timp ce Iisus i-a iubit pe copii aşa de mult şi i-a respectat, „ca unora carora le aparţine împărăţia cerurilor? ” Insă nu schimbă nimic nici faptul, ca cu ceva timp în urmă < anticamera iadului > a fost rebotezată în taină în < anticameră a cerului > şi că condiţiile de viaţă au fost îmbunataţite acolo cu dărnicie! Câtă mândrie se află în spatele acestor cuvinte şi cât de prostească este încercarea de a explica lucruri cu o cunoaştere atotcuprinzatoare, lucruri cu o semnificaţie atât de profundă, despre care Iisus n-a spus niciodată nici un cuvânt? Este cu totul în contradicţie cu multele

spuse ale Lui şi este în contradictoriu cu dragostea Lui? Atunci se caută calea de scăpare spre sfântul duh, care i-ar fi iluminat pe învăţătorii bisericii, pe episcopi şi pe papi! Pe mine m-ar interesa, cine i-a iluminat în cruciade, în incviziţie, în războaiele religioase, în metoda susţinută de biserică în evul mediu de a-şi putea cumpara un loc în cer pe bani şi multe altele! Nu! Sfântul duh îi ilumineză pe aceia, care se deschid spre el în dragoste şi care învaţa să-i simta prezenta în rugăciune şi meditaţie. Misticii sunt aceea, care, prin renunţarea la putere şi decoraţii, li se dă voie să simtă sfânta apropriere a lui Dumnezeu. Oamenii aceia neânsemnaţi sunt aceia cărora li se face cunoscut, ce < le rămâne necunoscut acelor oameni mari şi puternici > ! În toate timpurile ei au fost batjocoriţi, persecutaţi, alungaţi, tradaţi şi blestemaţi! Ar fi usor dacă, da dacă, nu ar există diavolul! Dacă aş fi eu diavol, atunci nu m-aş repezi nici eu pe cei nepericuloşi, ci i-aş ataca pe cei, ce mi-ar putea deveni periculoşi! Acolo mi-aş aşeza oamenii, pentru a răspândi minciuni intrigi şi nelinişte! Ştiţi acum, de ce îmi iubesc aşa de mult credinţa mea creştină, pentru tot (sau chiar pentru toate)! În mistere nu poate intra diavolul şi ele au ca şi înainte o putere neimaginabilă, din care şi astăzi mai curge mila şi dragostea şi cum eu sper, va curge întotdeauna!

De la centrala neimportantă este totul rezolvat, chiar şi cel mai mic detaliu. Mii de legi bisericeşti, legi, cereri şi afirmaţii credincioase! Dar ştim şi faptul să spunem ceva, dacă, de exemplu moare un copil de doi ani? Şi este aşa de uşor! Nimeni nu moare fără voinţa lui Dumnezeu! Nu există coincideţe, la moarte chiar deloc! Nu ar putea fi, ca acel copil şi-a terminat misiunea deja pe pământ? Trebuie să dăm vina tot timpul pe Dumnezeu, că face greşeli sau ca pur şi simplu doarme? Cine spune, ca unul de şaptezeci de ani a invăţat mai mult decât unul de douăzeci sau decât un copil de doi ani? Sau decât un copil, care moare la naşterea sa? Nici unul din noi nu cunoaşte programul, nici cel propriu şi cel străin nu-l cunoaşte de fel! Cine dintre noi ştie, ce întâmplări aduce naşterea în sine? Da, a fi însarcinată? Nu a fost chiar experienţa aceasta ce a trebuit s-o facă copilaşul? Şi numai această experienţă? Nu ar fi o prostie, să fie lăsat să trăiască aici şaptezeci de ani, dacă această viaţă nu se potriveşte cu programul său? Poate că au trebuit chiar părinţii să facă această experienţă, să-şi lase copilul să meargă! Dumnezeu nu face niciodată ceva prostesc. Numai dacă lăsăm ca această viaţă să decidă pentru infinit, atunci ne pică bineânţeles greu, ca un copil, care deja la naştere să plece imediat, fără să începi ceva cu el! Evident ne lipseşte sertarul şi noi trebuie să construim iadul înainte sau cerul de dinainte sau ce ştiu eu ce mai trebuie, căci nu are voie să fie, ca un copil, care în viaţă nu a trebuit să dovedească nimic, să primească aceiaşi răsplată, acelaşi cer ca cel, care o viaţă întreagă s-a luptat cu toate ispitele!

„Oh, voi orbilor, aveţi ochi şi nu vedeţi şi urechi şi nu auziţi. . . ! ” Da şi cum era cu egalitatea muncitorilor de pe dealul cu struguri?

Voi toţi, care a trebuit să < pierdeţi > un copil, o rudă, un om mai tânăr sau mai în vârstă, nu aţi pierdut pe nimeni! Noi vedem doar unele lucruri incorect. Mai întâi ne tulbură vederea instinctul nostru de a poseda! Tot este al nostru, tot este proprietatea noastră şi noi agaţam corpul şi inima la aceasta!

„Mai degrabă intra o camilă prin gaura acului, decât unul bogat în cer! ” Aceata are legatură cu cuvintele lui Iisus! Din principiu nu are unul bogat nici de pierdut nici de caştigat în faţă celor săraci! Dar de obicei este agăţat de proprietăţiile sale! Şi aceasta este o problemă! Iisus vrea să ne facă fericiţi, să ne facă cadouri. Cu nici un cuvânt nu a certat femeia, care i-a înbălsămat capul cu ulei păcatos de scump, chiar din contra. Dar El ar fi putut trăi şi fără aceasta! Chiar şi surplusurile noastre sunt acoperite cu dragostea lui Dumnezeu! Dar nu a fi habsân! Unde începe aceasta, trebuie fiecare să decidă despre sine. Şi cel mai darnic samaritean - una dintre cele mai importante egaluri ale lui Iisus - a fost un om bogat. Cum ar fi putut altfel să-i dea banii proprietarului pentru cel accidentat? Noi avem < voie > să fim bogaţi, noi nu trebuie să dăm nici marunţiş până la cămaşă. Şi la Dumnezeu decurge tot într-o maniera normala. Dar dacă Dumnezeu ne pune în faţa uşii < aproapele > , atunci se aşteaptă şi El la ajutorul nostru! Noi ajutăm aşa cu drag - cel ce vine după aproape! Nu! Aproapele trebuie să-l iubim! Şi acel aproape se află de obicei chiar şi în propria familie!

Noi avem voie să avem o maşină şic, îmbrăcăminte, concedii! Dar nu trebuie să vă agăţaţi de ele! Nu aveţi voie să vă uitaţi la ele ca fiind proprietatea d-voastră! Dumnezeu vi le-a împrumutat! Bucuraţi-vă de aceasta şi mulţumiţ-i pentru timpul frumos, când vi le cere înapoi, în loc să-i reproşati pentru acea pierdere! Exact aceiaşi este valabil pentru noi înşine! Copilu d-voastră nu este copilul d-voastră! Este un om, care ca şi d-voastră trebuie să-şi urmeze propriul drum pe pământ şi pe care Dumnezeu vi l-a încredinţat, până ce poate merge singur! Să ne bucurăm de timpul, pe care putem să-l mergem împreună şi dacă unul din noi şi-a terminat drumul, atunci putem să ne luăm rămas bun de la el cu bucurie, căci întâmpină vremuri frumoase. Că suntem ca oamenii trişti, pentru ca ne lipseşte ceva, căci

câteodată < se prăbuşeste lumea > , aceasta este ceva normal. Dar această tristeţe omenească nu poate fi niciodată mai mare, decât bucuria spirituală, că atunci nu este ceva în regulă! Toate celelate sunt egoisme! Şi egoismul nu este niciodată bun, nu face niciodată fericit şi nu crează o atmosfera de pace şi de mulţumire în jurul nostru. Cu toate că ne iubim aşa de mult, aşa trebuie să ne ferim, pentru a clădi fericirea numai pe aceasta! Norocul nostru este mulţumirea de clipă, în care trăim noi! Mulţumirea a ceea ce avem în acea clipă! Şi aşa există şi oamenii care pot fi mulţumiţi chiar şi în lagărul de concentrare, da, pot fi fericiţi! Măreţia interioară, aici este neapărat nevoie de ea, aceasta trebuie s-o învăţăm aici! Chiar şi prin lovituriile < destinului > ! Destul de des este însemnată < dragostea > noastră cu ştampila egoismului, mândrie şi a fi habsân. Unde - cum este des în ziua de astăzi - dragostea să se transforme în ură oarbă, atunci nu a fost niciodată vorba de dragoste adevărată.

Şi de rudele noastre nu trebuie să ne facem griji şi pe ei ia luat în considerare Dumnezeu şi pentru ei este moartea noastră < potrivită > .

„Nu vă faceţi griji. . . uitaţi-vă la păsările cerului. . . la lalelele de pe câmp. . . ! “

Noi, cu grijiile noastre! Aşa de parcă Dumnezeu nu ne-ar cunoaşte < grijile > , aşa de parcă un Dumnezeu iubitor nu ar lua în serios < grijile > noastre! Cererile noastre sunt de obicei un lanţ de cereri! Mulţumită lui Dumnezeu nu se lasă Dumnezeul nostru la mâna noastră! Mulţumit lui Dumnezeu nu putem să-l obligăm, să ne audă rugăminţiile! Cât de des ne-am face rău cu aceasta!

„Fă-ne sănătoşi!“

Şi dacă boala este chia aceea, de care avem momentan nevoie?

„Nu-l lăsa pe Franz să moară!“

Şi dacă Franz a terminat aici şi îl aşteaptă un timp mai frumos? Şi dacă - şi acesta este un punct decesiv - dacă rudele sale trec printr-o schimbare la moartea sa şi aşa ajung mai în faţă? Poate ca îi aduce iar înapoi pe drumul lor? Le forţează chiar şi schimbarea de direcţie pentru a fi potrivită? Fiecare dintre noi are propriul fir de viaţă! Poate să fie pe o distanţă scurtă sau lungă împletită cu alt om, dar dacă se separă iar firele, sau dacă se rupe un fir, atunci este şi pentru celălalt < potrivit > , chiar dacă arată aceasta ca şi o lovitură cruntă a < destinului > ! Dumnezeu care a ţesut firele vieţii noastre - sau îngerii la comandă Sa - fiecare fir al vieţii este pentru sine ţesut potrivit! Şi dacă se ţes împreună sau dacă se desprind, atunci este drumul de dinainte stabilit pentru fiecare dintre noi! Noi nu trebuie să ne facem griji de rudele pe care la lăsăm în urmă, dar -şi aceasta este decesiv - putem să ne facem propriile gânduri! Gânduri de dragoste şi de pace! Noi putem să înfăşurăm rudele noastre tot timpul în lumina lui Dumnezeu, în timpul vieţii exact ca şi pe patul de moarte şi bineânţeles şi după aceea! Fiecare tată, fiecare mamă ar trebui să-şi binecuvânteze copiii şi aceasta reciproc în fiecare zi! Aceasta mai este încă o favoare a creştinismului, care nu există nici pe departe în fiecare religie: Nu numai pentru noi şi pentru rudele noastre pot fi gândurile noastre o atmosferă de dragoste şi de pace, care ţine departe răul şi atrage binele! De mult pe la seminarele de antrenare pentru puterea gândului, se învăţa menegerie, oameni pentru asigurări şi vânzători şi aceasta cu foarte mult succes! Când o punem în funcţionare , noi creştinii? Când ne rugăm în fiecare seară şi în fiecare dimineaţă:

„Dragă Iisus! Aşează familia (şi toţi, care vor s-o binecuvânteze, poate chiar şi în special duşmanii mei!) în lumina Ta şi fă-o de nepătruns pentru tot răul, stricăciuni, negativitate şi tot ce face bolnav! Dă-le milostivirea, să simtă în ei tot timpul voinţa Ta şi puterea, să facă tot timpul voinţa Ta! Vindecă-i la corp şi la suflet şi condu-i pe drumul tău!” Şi atunci faceţi deasupra fiecăruia semnul crucii şi îl binecuvântaţi în numele Tatălui, a Fiului şi a sfântului Duh! Veţi putea cu aceasta să mutaţi munţii din loc! Nu numai când sunteţi pe moarte, nu, în fiecare zi! Fiindcă dacă trăiţi neţinând cont de aproapele Dumneavoastră, de familia Dumneavoastră şi de destinul Dumneavoastră, atunci sunteţi de mult mort pentru dragoste şi pentru sarcina D-voastră, precum unul din morţii care trăiesc, despre care Iisus a vorbit aşa de des.

Destinul nostru creştin nu este ca fortună oarbă a grecilor, nici ca cârma nemiloasă a hinduismului şi a budismului şi nici ca fatuma cruntă a mahomedanilor, care lasă oamenilor doar alegerea, ori să să-şi accepte destinul ori să intre în disperare! Nu! Iisus ne dă posibilitatea, ba chiar spera cu tărie, ca noi ne vom lua destinul nostru în proprile mâini! Ceea ce sunt astăzi, acesta este rezultatul al întregului mod al meu de a fi de până acuma şi este consecvenţa a întregilor fapte şi gândiri ale mele de până acum! Ceea

ce sunt mâine - aceasta decid eu astăzi! Daţi drumul la o săgeata dintr-un arc! Dumneavoastră puteţi să estimaţi cu precizie traictoria ei! Şi atunci faceţi puţin vânt şi traiectorea se va schimba; şi atunci faceţi mai mult vânt şi traiectorea săgeţii se va schimba mai mult! Vîntul pe care îl facem astăzi, schimbă puternic direcţia noastră de zbor - iar direcţia o alegem noi. Gânduri de ură, vorbe urâte despre alţii, fapte rele, < bârfa la o cafea > , fiecare încălcare împotriva dragostei ne duce într-o direcţie greşită şi Dumnezeu trebuie - în dragostea Lui nemărginită - să ne pună împotrivă o < lovitură a destinului > la timpul potrivit, dacă El vrea ca noi să nu alunecăm de tot în direcţii greşite. Fiecare gând de dragoste, fiecare bucurie adevărată împărtăşită cu altul, fiecare mulţumire, fiecare salut înspre Dumnezeu îndreaptă calea noastră - imediat! Şi dacă mâine s-ar fi aflat încă o piatră în calea noastră, atunci ne va duce corectarea direcţiei noastre de astăzi pe lângă acea piatră de poticnire şi groapa în care ar fi trebuit să cădem cu dreptate, adică - < o tu destin orb > - , ne va bătători cel mult calea noastră! Şi aceasta este unul din marile mistere ale creştinismului! Şi încoronarea acestuia este credinţa care ne conduce, adică:

Să ne lăsăm necondiţionat conduşi de voinţa lui Dumnezeu, să-l rugăm zilnic, în fiecare ora şi în fiecare moment:

„Indură-te spre mine, ca să simt totdeauna voinţa Ta în mine şi dă-mi puterea, ca să fac tot timpul voinţa Ta“ şi să ştiu începând cu aceasta clipă, ca tot, ce fac acum, este potrivit! Tot, ce vine acum asupra mea, este voinţa lui Dumnezeu! Fiecare, care bate la uşa mea, a fost trimis de El! Tot lucrul pe care îl primesc, mi-a fost dăruit de El! Noi putem simţi în noi voinţa Lui, putem primi un răspuns la fiecare întrebare, pe care i-o punem în taină Lui sau îngerului nostru păzitor şi putem primi rezolvarea oricarei probleme, care i-o înfăţişăm Lui Dumnezeu! Atunci El se ocupa de toate, chiar şi de probleme de toate zilele! Dar aşa, cum El crede că este potrivit! Preotul Kentenich de exemplu a fost trimis pentru 15 ani în America de Sud, ca pedeapsă pentru gânduri eretice! O catastrofă? Nu pentru el! Doar a fost voinţa lui Dumnezeu! Şi aşa el a întemeiat dincolo lucrarea sa misionară atotcuprinzatoare, care altfel probabil i-ar fi reuşit cu greu! Tot aşa el a simţit, ca va fi trimis într-un lagăr de concentrare, el a mers într-adevăr, a putut ajuta multor oameni şi apoi a ieşit de acolo nevătămat!

„Rămâneţi în Mine, ca şi Eu să rămân în voi!” Aceasta unificare interioară cu Dumnezeu, < unio mistica > cum este ea numita de mistici, asta este marele ţel a lui Iisus, pentru care El a trăit şi a murit! Frica - care trăieşte întotdeauna numai din despărţirea de Dumnezeu - nu mai există, întrebarea referitoare la moarte nu mai există - ea nu mai este! Rămâne numai îmbracarea cu alte haine, schimbarea hainelor tanspirate de zi cu zi cu îmbrăcămintea dumnezeiască, fiindcă atunci ne va cuprinde în totalitate jertfa imensă pe care a făcut-o Iisus şi sângele Său ne va duce departe în sus la înălţimi, unde mă cuprinde ameţeala numai gândindu-mă la ele!

Rămâneţi în comunitaţile, în care Vă simţiţi bine. Iisus n-are nevoie de o singură religie, El vrea unificarea religiilor! Este cu totul indiferent, în ce credeţi, dacă ea este dragostea lui Iisus! Şi încă ceva la sfârşit pentru toţi, care nu au curajul să facă greşeli, care îşi număra tot timpul păcatele:

„Cine va schimba numai una din aceste legi şi îi va învăţa pe oameni astfel, acela. . . ” - Iisus se referă la legile veşnice ale Tatălui Său şi acelea încep toate cu dragoste şi se termină cu dragoste şi a răni această dragoste şi a-i învăţa pe oameni contrariul, este cu siguranţă un lucru dintre cele mai rele. Şi deci, acela care comite această crimă, acela - ajunge în iad? Nu! „. . . acela va fi cel mai mic în împărăţia cerurilor! ” În cerul lui Iisus? Acolo sunt cu drag cel mai mic! Dragostea lui Iisus nu cunoaşte într-adevăr nici o margine şi astfel este rugăciunea inimii a bisericii ortodoxe una din cele mai frumoase rugăciuni! Dumneavoastră puteţi să o spuneţi întotdeauna, în fiecare ora liberă, în fiecare minut liber, în timpul liber, la lucru, la gătit şi în timpul spălarii dinţilor, odată, de mai multe ori, încontinu de-alungul întregii vieţi, adormind seara cu ea şi sculându-vă dimineaţa cu ea:

Iisuse, eu te iubesc!

În prima carte a acestei seri cu titlul. . . nici vorba de iad, Benjamin Klein a contrariat puternic imaginea înfricoşătoare a unui Dumnezeu, care pedepseşte şi judecă şi a arătat cea mai mare dintre toate greşelile: Frica de Dumnezeu.

În această carte. . . nici vorba de iad el răspunde la întrebări aşa de importante, cum ar fi: ce este omul, de unde vine el, unde se duce, ce este viaţa, ce este a muri, ce vine după aceea! Cine îl cunoaşte pe

Benjamin Klein, acela ştie, ca el nu vorbeşte să se afle în treaba şi nu căută scăparea în înalţimi filozofico- teologice nici la întrebări mai grele. El pur şi simplu doreşte să dea răspunsuri simple, limpezi şi pe înţelesul tuturor şi el vrea de asemenea să arate drumuri, care rămân pasibile chiar şi atunci, când totul devine greu.

Daţi o şansa vieţii Dumneavoastră!
Frica de moarte Vă face să muriţi zilnic
de mii de ori!

Benjamin Klein